

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.
ΑΡΙΘΜ. 6 (126).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Ἀπριλίου έκάστου έτους έτησία μὲν
φρ. χρ. 25 έξάμηρος δέ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.
τῆ 15/27. Ἰουτίου 1890.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΒΙΝΣΤΑΙΝ.

 διάσημος μουσουργός και έξοχος κλειδοκυμβαλιστής Αντώνιος Ρούβινσταϊν έγεννήθη τῆ 18(30) νοεμβρίου 1829 εν τῷ ρωσικῷ χωρίῳ Βυχβοτινιέτς παρὰ τῆ πόλει Δουβοςσάρ, πλησίον τῶν ρουμανικῶν συνόρων, μετέβη δέ, μεράκιον έτι ἄν, μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰς Μόσχαν, ένθα έδιδάχθη τὰ πρώτα τῆς μουσικῆς μαθήματα επί τοῦ κλειδοκυμβάλου υπό τῆς μητρός αὐτοῦ, εἶτα δέ τὰ περαιτέρω υπό τοῦ μουσικοῦ Ἀλεξάνδρου Willoing. Τῷ 1839, μόλις δεκαετῆς τὴν ἡλικίαν, έδωκεν έν Μόσχα συναυλίαν δημοσίᾳ μετὰ λαμπρᾶς έπιτυχίας και οὕτω έκτήσατο τὴν πρώτην αὐτοῦ φήμην ὡς κλειδοκυμβαλιστής. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας εκείνης ἠσχολεῖτο ὁ παῖς μετὰ διαπύρου ζήλου εἰς τὴν μουσικὴν, δι' ἣν εἶχε και έκτακτον φυσικὴν εὐφυΐαν. Μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ έν Μόσχα μουσικὴν έπίδειξιν μετέβη εἰς Παρισίους, ένθα έζηκολούθησεν επί έν και ἥμισυ έτος τὰς μουσικὰς σπουδὰς του, μεθ' ὃ έπεχείρησε τὸ μέγα χάριν μουσικῆς έπίδειξεως ταξείδιόν του εἰς Ἀγγλίαν, Ὁλλανδίαν,

Γερμανίαν, Σουηδίαν κτλ., τὸ ὅποιον διήρκεσε τριετίαν ὅλην. Μετὰ ταῦτα διέρεινεν επί έν έτος έν Μόσχα, τῷ δέ 1844 μετέβη μετὰ τῆς μητρός και τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νικολάου, ὅστις ἦτο ὡσαύτως έξάιρετος κλειδοκυμβαλιστής, εἰς Βερολίνον, ένθα έσπουδάσε παρὰ τῷ μουσικῷ Dehn τὴν μελοποιητικὴν και ὅπου πολλάκις έπαιζε παρὰ τῆ Αὐλῆς. Τῷ 1846 μετέβη εἰς Βιέννην, ένθα παρέδιδεν επί τινα χρόνον μαθήματα μουσικῆς, τῷ δέ 1848 επέστρεψεν εἰς Ῥωσίαν και έγκατέστη έν Πετρούπολει. Καταγοητευθεῖσα εκ τῆς έξαισίας τέχνης τοῦ Ρούβινσταϊν ἡ μεγάλη δούκισσα Ἑλένη διάρρισεν αὐτὸν πρωτομουσικὸν τῆς αὐλῆς, έν δέ τῆ θέσει ταύτῃ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης έσχεν ικανὰ μέσα και ικανὴν ἄνεσιν, ὥστε ν' ἀφοσιωθῆ ὀλοψύχως εἰς τὴν μελοποιητικὴν. Ἀπὸ τοῦ 1854 έπεχείρησεν έπανειλημμένως ταξείδια εἰς Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ἰταλίαν και Ἰσπανίαν, ὅπως καταστήσῃ γνωστὰ τὰ έργα του. Μετὰ ταῦτα ὁ Ῥούβινσταϊν δι' ἀκαμάτων μόχθων και ἀνενδότου έπι-

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΒΙΝΣΤΑΙΝ.

μονής κατώρδωσε να ιδρύσει εν Πετρούπολει την πρώτην ρωσικήν μουσικήν σχολήν, τῆς ὁποίας καὶ ἐγένετο διευθυντής, αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ ἀνυψώσας τὴν μουσικὴν ἐν τῇ πατρίδι του, ἥτις σήμερον ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχὴ καὶ ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν τῆς μουσικῆς τέχνης οὐδόλως ὑπολείπεται τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων κρατῶν. Ὁ Ρούβινσταϊν εἶνε εἰς τῶν ἐξοχωτάτων κλειδοκυμβαλιστῶν πρώτης τάξεως, ὡς μελοποιὸς δὲ κατέχει διαπρεπεστάτην θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν μεγάλων μουσικῶν.

τῆς νέας γενεᾶς. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναφέρονται ἐνταῦθα τὰ ῥωσικὰ μελοδράματα «Δημήτριος Δονσκόβ», «οἱ κυνηγοὶ τῆς Σιβηρίας», «Ἡ ἐκδίκσις», «ὁ δαίμων», τὰ γερμανικὰ μελοδράματα «Feramors» («Lala Rookh»), «Μακκαβαῖοι», «Νέρων», «Μεταξὺ ληστῶν», «Ψιττακὸς» κτλ. τὸ γαλλικὸν μελοδράμα «Νέρων» πρὸς τοῦτοις τὰ θρησκευτικὰ μελοδράματα «ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος», «ὁ πύργος τῆς Βαβυλῶνος» καὶ ἄλλα· τέλος δὲ μέγα πλήθος συμφωνιῶν καὶ ἄλλων μικροτέρων μουσικῶν συνθέσεων.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΣΑΙΞΠΗΡΟΥ ΚΑΙ ΒΑΚΩΝΟΣ ΖΗΤΗΜΑ.

Ἰκὸ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΒΓΛΑΚΕΡ.

 Ἐτε 1759 παρεστάθη ἐπὶ σκηνῆς ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἠθοποιοῦ Γάρρικ μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας μικρὰ τις κωμωδία: «Ὁ ἀριστοκρατικὸς βίος ἐν τῷ κατωγείῳ» (High life below Stairs), — ἦτοι ὁ βίος καὶ οἱ τρόποι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας ἐν τῇ αἰδοῦσῃ τῶν ὑπηρετῶν — ἥτις ταχέως ἐκτίσθη ἐν ὅλῃ τῇ Ἀγγλίᾳ μεγάλην φήμην καὶ δημοτικότητα. Ἐν τῇ κωμωδίᾳ ταῦτα παρίστανται ὑπηρετὰ καὶ ὑπηρετρίαι τῶν ὑψηλοτέρων καὶ τῶν ταπεινοτέρων τάξεων μιμούμενοι, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν κυριῶν των, τὸν χαρακτῆρα καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰς συνηθείας τούτων καὶ οὕτω διακωμωδεῖται ὅλη ἡ κενότης, ἡ διαστροφή καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἀναλήθεια τοῦ τότε κοινωνικοῦ βίου τῶν ὑψηλῶν τάξεων. Ἡ κωμικότης ἀφικνεῖται εἰς τὸ ὑψιστον αὐτῆς σημεῖον ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τελευταίᾳ πράξει, καθ' ἣν οἱ ὑπηρετὰ πλουσίου τινὸς κυρίου παρίστανται δίδοντες ἐσπερίδα, κατὰ τὸ πρότυπον ἀκριβῶς, ὅπερ ἀπεμύθησαν παρὰ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν. Εἰς τοιαύτας ἐσπερινὰς συναναστροφὰς παρὰ ταῖς ὑψηλαῖς τάξεσιν ἐδωρεῖτο τότε πρὸ παντὸς ἄλλου ἀναγκαῖον τὸ νὰ ἡξεύρη τις διὰ ὁμιλίᾳ περὶ τῆς συγχρόνου φιλολογίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν τῇ ῥηθείᾳ κωμωδία ἀκούομεν μετὰ τῶν φιλομοῦσων καὶ ἐκπαιδευτῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐξῆς ἀστείαν συνδιάλεξιν περὶ τῆς φιλολογίας καὶ τῆς ποιήσεως. Ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Βάβ λέγει πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν Κατίνα:

Ἐγὼ ἀναγινώσκω ἐν μόνον βιβλίον.

Κατίνα: Καὶ τίνος εἶνε τὸ βιβλίον, διὰ τὸ ὅποιον ἡ εὐγενὴς δέσποινα εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένη;

Λαίδη Βάβ: Τοῦ Σηξπούρου! Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ περὶ τοῦ Σηξπούρου;

Κατίνα: Σηξπούρου! Σηξπούρου! — Ποῖος ἔγραψεν αὐτὸ τὸ βιβλίον; — Ὅχι! Δὲν ἀνέγνωσα ποτὲ τὸν Σηξπούρον!

Λαίδη Βάβ: Ὁ! τότε σὰς περιμένει μία μεγάλη ἀπόλαυσις.

Κατίνα: Καλὰ! Τότε λοιπὸν θὰ καθίσω ἕνα ὄψαιον ἀπόγευμα νὰ ἀναγνώσω αὐτὸ τὸ βιβλίον!

Ἐννοεῖται οἰκοδεν, ὅτι ὁ διάλογος οὗτος περὶ τοῦ Σαιξπήρου καὶ ἡ χάριν ἀστείότητος διαστροφή τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀμαθοῦς θεραπεινίδος τότε μόνον θὰ εἶχον τὸν τόπον των, ἂν τὰ ἔργα τοῦ Σαιξπήρου ἦσαν εἰς πάντα ὁπωσοῦν ἀνεπτυγμένον γνωστὰ καὶ ἂν οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπεκράτει περὶ τοῦ ὅτι συνεγράφησαν

ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σαιξπήρου. Ἄλλ' ἂν ἡ ἀπαιδευτος ἐκείνη ὑπηρετρία Κατίνα παρουσιάζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκατὸν ἔτη βραδύτερον, οὐ μόνον δὲν θὰ ἐδωρεῖτο ἀμαθῆς, ἀλλὰ θὰ ἐνομιζέτο μάλιστα λίαν ἐντριβῆς περὶ τὴν φιλολογίαν καὶ βαδυγνῶμων γυνή: θὰ ἔστεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀμερικανίδα Miss Delia Bacon ἢ πρὸς τὸν συμπολίτην τῆς Smith καὶ μετὰ τούτων θὰ ἠρώτα μετ' ὅλης τῆς σπουδαιότητος: «Σαιξπήρος; Σαιξπήρος! ποῖος ἔγραψεν αὐτὸ τὸ βιβλίον;»

Ἡ Ἀμερικὴ, ἡ χώρα, ἔνθα ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐδάφους ἀρίμασαν ἤδη πολλοὶ θαυμαστοὶ καρποὶ, ὡς τὰ πνευματικὰ πειράματα, ἡ τετάρτη διάστασις καὶ ἄλλα παρόμοια, ἔχει καὶ τὴν ἀμφιβολὸν τιμὴν νὰ εἶνε ἡ μητρόπολις καὶ ἡ κυριωτάτη κοιτίς τοῦ περὶ Σαιξπήρου καὶ Βάκωνος ζητήματος, τοῦτ' ἔστι, τῆς γνώμης ὅτι τὰ ἔργα ἅτινα ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐδωροῦντο ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Σαιξπήρου, δὲν ἐποιήθησαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σαιξπήρου ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου καὶ πολιτικοῦ Βάκωνος.

Ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθη ἐν γένει ν' ἀναφῆ τὸ ζήτημα τοῦτο; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐγεννήθη ἀπλούστατα ἐκ τῆς ἀνάγκης ἣν ἔχουσιν ἐμφυτον οἱ ἄνθρωποι, ν' ἀκούσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νέον τι, καὶ νὰ ἴδωσιν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν Σαιξπήρον, τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος ὅλος ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐδωρεῖται καὶ ἔξυμνει ὡς τὸν μέγιστον δραματικὸν ποιητὴν, παριστάμενον ὡς φαυλόβιον ἄνθρωπον, ὡς τοκογλύφον, ὡς ἀπατεῶνα καὶ πρὸ πάντων ὡς ἐντελῶς ἀσήμαντον κατὰ τὸ πνεῦμα. Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη βασίζεται ἐπὶ δύο ἐντελῶς ψευδῶν καὶ πεπλανημένων προϋποθέσεων: πρῶτον, ὅτι γινώσκομεν περὶ τοῦ βίου τοῦ Σαιξπήρου τόσον πολλά, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ δυσχυρισθῶμεν, ὅτι ὁ Γουλιέλμος Σαιξπήρος ὁ ἐκ τῆς πόλεως Stratford δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ γράψῃ τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα δράματα, καὶ δεύτερον, ὅτι ὁ Φραγκίσκος Βάκων ἐκέκτητο ἱκανὴν ποιητικὴν μεγαλοφυΐαν, ὥστε νὰ συγγράψῃ τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σαιξπήρου κυκλοφοροῦντα δράματα καὶ λοιπὰ ποιήματα.

Ὅπως δυνήθῃ ἡ πρώτη ἐκ τῶν γνωμῶν τούτων νὰ ἐξενεχθῇ μετὰ τίνος πιθανότητος, ἐδέησε νὰ συγχανευθῶσι τὰ περὶ Σαιξπήρου μυθολογούμενα μετὰ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκ τῆς συγχανεύσεως ταύτης νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ μίγμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον οἱ Βακωνισταὶ ὀνομάζουσι «τὸν ἱστορικὸν βίον τοῦ Σαιξπήρου». Παρὰ τούτων μανθάνομεν ὅτι ὁ Γουλιέλμος Σαιξπήρος ἐγεννήθη ἐν τῇ πόλει Stratford ἐκ

πατρὸς κρεωπώλου, ὅτι λίαν ἐνωρίς ἐγκατέλιπε τὸ γραμματοδιδασκαλεῖον τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ᾧ εἶχε λάβῃ ἐλλιπεστάτην ἐκπαίδευσιν, ὅτι κατόπιν διέπραξε πολλὰς κατεργαριᾶς, ὅτι ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς του, ἐν ᾧ ἐμαθήτευεν, ὅτι περιεπλανᾶτο ἀργὸς ἐπὶ τινα ἔτη τῆδε κάκεισε, εἶτα δὲ συνήψε σχέσεις μετὰ τίνος νεανίδος, κατὰ ὅκτῳ ἔτη πρεσβυτέρας αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν, ὅπως ἀποφύγη μέγα σκάνδαλον, ἐνυμφεῖται ἀπερισκέπτως καὶ συνεβίωσε μετ' αὐτῆς πολλὸν δυσηρηστημένως καὶ δυστυχῆς. Κατόπιν δὲ, οἰκογενειάρχης ἂν, κατεδιώχθη ὑπὸ ἀστυνομικῶν κλητῆρων ἕνεκα λαθροθηρίας, ἔφυγεν εἰς Λονδίον, ἔγεινε κατ' ἀρχὰς ἱποκόμος, εἶτα δὲ ὑποβόλευς ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ Κύριος οἶδε ποῖα ἄλλα ἐπιτηδεύματα μετήλθε μέχρις οὐ κατώρδωσε νὰ γείνη ἠθοποιὸς καὶ διευθυντὴς δραματικοῦ θεάτρου. Ὡς τοιοῦτος ἐκέκδησε πολλὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐπολλαπλασίασε διὰ τοκογλυφίας τοῦ χειριστοῦ εἶδους, τέλος δὲ ἀπεσύρθη πλούσιος γενόμενος εἰς τὸ Stratford, ἔνθα ἴδρσε ζυθοποιεῖον, καὶ ἀπέθανε τὸ 1616 ἐν τῇ γενεθλίῳ του πόλει. Ἄλλ' ἕνας τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔγραψῃ τὰ ἀριστουργήματα ἐκεῖνα τὰ φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Σαιξπήρου!

Εἶνε καταφανές, ὅτι ἡ τοιαύτη ἐξιστόρησις καὶ παράστασις τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ βασίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν φλυαριῶν, ὅσας ἐξήνεγκον οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι φωστῆρες, ὁ Davenant, ὁ Aubrey καὶ ὁ Betterton, περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος.

Ἄλλ' ἂν συναρμολογήσωμεν τὰς περὶ τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ ὑπὸ ἀξιοπιστῶν μαρτύρων βεβαιουμένας εἰδήσεις, λαμβάνομεν τὴν ἀληθεῖα ὅσας διάφορα ἐξαγόμενα. Ὁ Steevens ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη ἐκδόσει τῶν ἔργων τοῦ Σαιξπήρου περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀμολόγησεν εἰλικρινῶς: «πᾶν ὅ,τι γινώσκομεν μετὰ τίνος βεβαιότητος περὶ τοῦ βίου τοῦ Σαιξπήρου εἶνε: ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῇ πόλει Stratford παρὰ τῷ ποταμῷ Ἀvon, ἐνυμφεῖται αὐτόθι καὶ ἔσχε τέκνα, μετέβη εἰς Λονδίον, ὅπου ἔγεινε ἠθοποιὸς, ἔγραψε ποιήματα καὶ δράματα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Stratford, ἔκαμεν ἐκεῖ τὴν διαθήκην του, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη.» Ταῦτα βεβαίως εἶνε πολλὰ ὀλίγα, ἀλλ' ἂν προσθέσωμεν ὅτι ὁ πατήρ τοῦ ποιητοῦ περιεβλήθη ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῇ πόλει

τιμητικὰ ἀξιώματα, ὅπως ἐξάγεται μετὰ βεβαιότητος ἐκ τινῶν μετέπειτα ἀνακαλυφθέντων ἐπισήμων ἐγγράφων, καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς αὐτός, ὡς ἐξάγεται ἐκ τινῶν συμβολαίων καὶ ἐκ τῆς διαθήκης του, ἐκτήσατο ἱκανὴν περιουσίαν χρημάτων, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη εἰς ἀγορὰν κτημάτων καὶ οἰκοπέδων ἐν Stratford καὶ ἐν Λονδίῳ, ἔχομεν πάντα ὅσα καὶ σήμερον εἶ μετὰ πληρεστάτης βεβαιότητος γινώσκομεν περὶ τοῦ Σαιξπήρου.

Ἀπὸ τῆς βαπτιστέως του (1564, 26. ἀπριλίου) οὐδὲν ἀπολύτως γινώσκομεν περὶ τοῦ βίου τοῦ ποιητοῦ μέχρι τῆς προκηρύξεως τῶν γάμων του (28. νοεμβρίου 1582). Ἐκτοτε δὲ μανθάνομεν, ὅτι τῷ μὲν 1583 μία θυγάτηρ αὐτοῦ Σουσάννα, τῷ δὲ 1585 δύο διδύμα τέκνα, Ἀμλέτος καὶ Ἰουδίθ, ἐβαπτίσθησαν. Κατὰ πρώτην φοράν ἐν τῇ φιλολογίᾳ βλέπομεν μνημονευόμενον τὸν Σαιξπήρον ὑπὸ τοῦ Greenes ἐν πινι λιβέλλῳ, ἀναγομένῳ εἰς τὸ ἔτος 1592, ἐξ ὁ καταφαίνεται ὅτι ὁ Σαιξπήρος τότε εἶχεν ἤδη ἀποκτήσῃ φήμην τινὰ ὡς ἠθοποιὸς καὶ ὡς δραματικὸς ποιητὴς. Τῷ 1593 ἐδημοσιεύθη ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἄδωνις τοῦ Σαιξπήρου, τῷ δὲ 1594 ἡ Λουκρητία του. Ἐν ἔτει 1596 ἡ οἰκογένεια Σαιξπήρου ἐνεργεῖ ὅπως λάβῃ ἐν οἰκόσημον καὶ εἰσαχθῇ εἰς τὴν gentry. Τῷ 1597 ἠγόρασεν ὁ Σαιξπήρος τὸ New Place, τὸ μέγιστον κτῆμα ἐν Στράτφορντ. Τῷ 1598 ὁ Φραγκίσκος Meres ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ Palladis Tamia (Ταμεία τῆς Παλλάδος, ἦτοι θεσαυρὸς τῆς σοφίας) ἀνόμασε τὸν Σαιξπήρον τὸν μέγιστον δραματικὸν καὶ τὸν ἐξοχωτάτων λυρικὸν ποιητὴν τῆς Ἀγγλίας. Εἶνε λοιπὸν βέβαιον, ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος ὁ Σαιξπήρος ἐδωρεῖτο παρὰ τῶν συγχρόνων του ὡς μέγιστος δραματικὸς ποιητὴς καὶ ὅτι τότε εἶχεν ἀποκτήσει ἱκανὴν περιουσίαν. Περαιτέρω δὲ ἐν ταῖς μαρτυρίαις ταύταις οὐδὲν εὐρίσκομεν τὸ δυνάμενον νὰ παρᾶσχη ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τοῦ Σαιξπήρου ὡς ποιητοῦ. Ὅτι ἐγεννήθη ἐν μικρᾷ ἐξοχικῇ πόλει, ὅτι ἐνυμφεῖται ἐν ἡλικίᾳ μόλις 18 ἐτῶν νεανίδα εικοσιτετραετῆ, ὅτι μετᾶφθην εἰς Λονδίον, καὶ ὅτι ἠγόρασε κτῆματα, πάντα ταῦτα οὐδόλως δύναται νὰ μαρτυρήσῃ κατὰ τοῦ ποιητικοῦ σταδίου τοῦ Σαιξπήρου, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἢ ὑπὸ τοῦ Meres γενομένη μνεία μαρτυρεῖ, νομιζομένη, τρανῶτατα ὑπὲρ τοῦ Σαιξπήρου ὡς ποιητοῦ. (Ἔσται συνέχεια.)

Ἡ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια.)

 ΠΙ τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶδη, εἰς ἃ διηρέσαμεν τὴν ἀπαισιοδοξίαν, σπανίως παρουσιάζονται μεμονωμένα καὶ καθαρὰ, ἐννοεῖται οἰκοδεν: ἡ ἰδιωτικὴ ἀπαισιοδοξία εὐκόλως δύναται νὰ εὐρυνθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ γείνη φιλοσοφικὸν σύστημα, ἀφ' ἑτέρου δὲ πάλιν ἡ συστηματικὴ, ἡ φιλοσοφικὴ ἀπαισιοδοξία ἀπορρεῖ πολλάκις ἐκ προσωπικῶν, δυσαρμονικῶν, νοσηρῶν προδιαθέσεων, ἐνῷ ἡ ἐκ τῆς πείρας διήθεν τοῦ κόσμου προερχομένη ἀπαισιοφροσύνη πολλάκις οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰ μὴ ἀνωτέρα τις ἔκφρασις καὶ ἐκδήλωσις τῆς μελαγχολικῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἄλλὰ χάριν συνοπτικωτέρας ἐπισκοπήσεως τοῦ

πράγματος ἐκρίναμεν ἀναγκαίαν τὴν ἀνωτέρω διαίρεσιν.

Ὡς πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν ἀπαισιοδοξίαν παρατηρητέον ἔτι, ὅτι εἰς τοὺς ἡμετέρους χρόνους ἦτο δεδομένον, νὰ ὑπαχθῇ εἰς φιλοσοφικὸν σύστημα ἡ ἀρνησις αὐτῆ τοῦ κόσμου, ἡ ἀπαισιοδοξία. Μετὰ τὰς πολλὰς ἀποπειράς πρὸς ἐξήγησιν τοῦ κόσμου καὶ κατανόησιν τῆς πορείας αὐτοῦ, ἤχησαν οἱ ἀπαισιοφρονοῦντες φιλόσοφοι, ὅπως συμβαίνει μετὰ πάσας τὰς ματαίας προσπαθείας πρὸς λύσιν ἀκατανόητου τινὸς αἰνίγματος, εἰς τὸ ἀλλόκοτον συμπέρασμα, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος οὐδένα ἀπολύτως ἔχει σκοπὸν καὶ οὐδένα ἐν γένει νοῦν καὶ λόγον, ἀλλ' ἔδη-

μιουργήθη διά τῆς τυφλῆς καὶ ἀλόγου ὀρμῆς τῆς ὕλης, ὑπὸ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ πρέπει μόνον νὰ περιφρονῆται καὶ ἀποστῆται. Ἀντίθετος ταύτῃ τῇ φιλοσοφικῇ ὑπῆρξεν ἀνεκάθεν ἡ θρησκευτικὴ ἀπαισιοδοξία, ἡτοι ἡ συναίσθησις τῆς ἀτελείας καὶ ἀνεπαρκείας πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, ἡ πεποιθήσις ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ πλήρως, ἀμιγῆς καὶ διαρκῆς εὐχαρίστησις καὶ ἱκανοποίησις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἐκ τούτου δὲ ἐγεννήθη ὁ πόθος πρὸς τὴν μετάβασιν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης ὑπάρξεως εἰς ἄλλην ἀνωτέραν ὑπαρξιν, ὁ κόσμος τῶν αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων ἐξηγήθη ὡς ψευδῆς καὶ ἀπατηλός, μετὰ δὲ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην ταύτην ἠλπίζετο καὶ προσεδοκάτο ἕτερα βελτίων ὑπαρξιν. Τοῦτο βλέπομεν ἐν τῷ βουδδισμῷ, τοῦτο ἐν τῷ χριστιανισμῷ, ὡς ἐμορφώθη ἱστορικῶς, ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Τουναντίον δέ, ἡ ἀρχαιότερα περίοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι μέχρι τοῦ Πλάτωνος ἠγγίζει τὸν πόθον τοῦτον πρὸς τὸν ἄλλον βίον, τὸν μετὰ θάνατον. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκομεν τὴν γνώμην ὅτι: καὶ ὁ πτωχότατος ἐργάτης εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶνε εὐτυχέστερος παρά ἡ σκία τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὸν κάτω κόσμον. Ἡ περιφρόνησις αὕτη τῶν ἐπιγείων, «τῆς κακῆς πραγματικότητος» καὶ ὁ πόθος πρὸς ἄλλην τινὰ ὑψηλοτέραν ὑπαρξιν, μὴ περιοριζομένην ὑπὸ τῶν στενῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καταλαμβάνει βεβαίως, ὡς στιγμιαία σκέψις καὶ παροδικὴ ψυχικὴ διάθεσις, πάντα δραστήριον καὶ φιλοπρόοδον ἄνθρωπον κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἀλλ' ἡ εὐγενὴς αὕτη ἀπαισιοδοξία δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὴν διαρκῆ καὶ παντοτεινῆν δυσαρέσκειαν τῶν ἠλικιωμένων παιδίων, τὰ ὁποῖα ἀπαισιοφρονοῦσι μόνον καὶ μόνον διότι δὲν βλέπουσιν ἐκπληρουμένας ὅλας τὰς ἐπιθυμίας. Ἀλλ' ὡς συστηματικὴ τάσις, ὡς διαρκῆς καὶ μόνιμος ἰδέα καὶ ὡς δεμελιώδης ἀρχὴ ἐν τῷ βίῳ, ἡ ἀπαισιοδοξία αὕτη εἶνε νοσηρὰ καὶ ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ν' ἀναπτύξῃ ἑαυτὸν καὶ τοῦς περι αὐτὸν μέχρι τῆς τελειότητος ἐκείνης, ἢν δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ.

Ὅτι καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἡμῶν βίῳ μεταξὺ τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ τῆς πραγματικότητος, ἡτοι μεταξὺ τοῦ κόσμου, ὡς τὸν ἐφαντάσθημεν, καὶ τοῦ κόσμου, ὡς πράγματι ἔχει, ὑπάρχει μέγα χάσμα· ὅτι καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ τῷ κοινωνικῷ ἡμῶν βίῳ ἐπικρατοῦσι δεινότερα κακά· ὅτι τέλος, καὶ ὅλη αὕτη ἐν γένει ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξιν παρουσιάζει πολλὰς θλιβερωτάτας ὀψεις· πάντα ταῦτα εἶνε ἀναγκαῖον νὰ τὰ γνωρίζωμεν καὶ ὀφείλομεν νὰ τὰ συναισθανώμεθα, ἀλλὰ τὸ νὰ γινώμεθα διὰ ταῦτα ἀπαισιοδοξοὶ καὶ ν' ἀποβάλλωμεν πᾶσαν ἐλπίδα βελτιώσεως καὶ προόδου, τοῦτο εἶνε νόσος τῶν ἡμετέρων ἀκριβῶς χρόνων. Ἀλλ' ὅταν θέλωμεν νὰ ἰατρεῶμεν νόσον τινὰ, πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ ἐξερευνησωμεν τὰ αἷτια καὶ τὰς πηγὰς αὐτῆς· αἱ δὲ πηγὰς τῆς νόσου, περὶ ἧς ἐνταῦθα πρόκειται, ἡτοι τῆς ἀπαισιοδοξίας, ἐκτίθενται κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην εἰς τὰς ἐξῆς προτάσεις: — δυνάμεθα, μεταχειριζόμενοι ἐπιστημονικὸν ὕψος, νὰ εἴπωμεν ἐν συντόμῳ: Ἡ ἀπαισιοδοξία ἔχει ὑποκειμενικὰς καὶ ἀντικειμενικὰς ρίζας. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι: ἡ ἀπαισιοδοξία ἀφ' ἐνός μὲν προέρχεται ἐκ δυσαρμονικῆς, μελαγχολικῆς προδιαθέσεως τοῦ ἀτόμου ἢ ἐκ νόσου τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τινῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν, αἵτινες ἐπικρατοῦσαι ἐν τινι

ἐποχῇ καὶ ἀποκατοπτρίζουσαι τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τῆς ὅλης κοινωνίας γίνονται οὕτως εἰπεῖν ἀντικειμενικὰ δυνάμεις καὶ ἐπιδρῶσιν εἴτε ἐν συνειδήσει εἴτε καὶ ἀσυνειδήτως ἐπὶ ἐκάστου ἀτόμου. Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπὸν, 1) ἐκ δυσαρμονικῆς προδιαθέσεως καὶ νόσου πρὸ πάντων τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τὸ ἀσθενεῖν νευρικὸν σύστημα καὶ ἡ ἀσκοπος, ἀτακτος, χαλαρὰ ἀγωγή ἀποτελοῦσι τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἡ ἀπαισιοδοξία φέεται καὶ ἀνθεὶ καὶ ἀκμάζει.

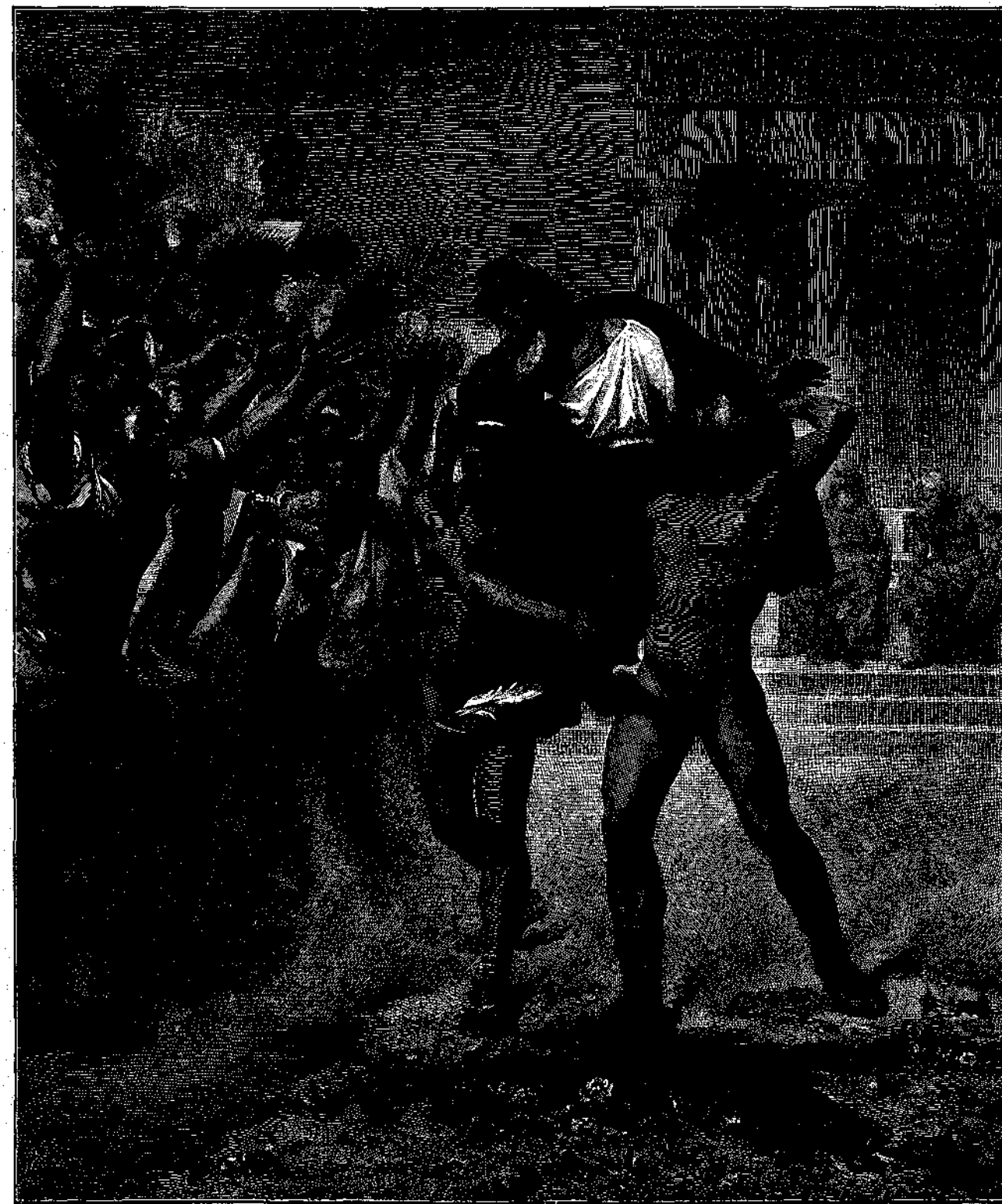
Ὅταν τὸ νευρικὸν σύστημα εἶνε ἐκτεθειμένον εἰς συχνοὺς καὶ ἰσχυροὺς ἐρεθισμούς, καδίσταται ὑπερμέτρως ἐρεθίστον καὶ διατελεῖ εἰς διηνεκὴν ταραχὴν, καδ' ἢν πᾶσα ἐντύπωσις προκαλεῖ σφοδρὰν τινὰ ἀντίδρασιν, ὑπερμετρὸν τινὰ ἐνέργειαν τῶν νεύρων, οὕτως ὥστε εὐκόλως περιπίπτωμεν εἰς σφοδρὰς καὶ ἐμπαθεῖς τῆς ψυχῆς συγκινήσεις ἢ καὶ εἰς σπασμὸς μάλιστα τῶν μῶνων.

Ὁλόκληρος ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ διατελεῖ ἐν διηνεκῇ ταραχῷδι κινήσει, ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τῆς ὑπερβολικῆς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον κατεσπευσμένης ἐργασίας καὶ δράσεως καὶ τῆς ἀκαμάτου ἐπιδιώξεως τοῦ ὕλικου κέρδους, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ἀκορέστου θηρεύσεως τῶν ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων καὶ διὰ τῶν καταχρήσεων παντὸς εἶδους, ἰδίᾳ δὲ τῆς καταχρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν· διὰ τοῦτο εὐρίσκομεν πανταχοῦ ἐκδεδηλωμένην τὴν τάσιν πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξίαν καὶ τὴν μεγαλομανίαν, αἵτινες ἀμφότερα εἶναι καρποὶ τοῦ αὐτοῦ νοσήματος, ἡτοι τοῦ ὑπερμέτρου ἐρεθισμοῦ τῶν νεύρων, τῆς ὑπερευαισθησίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ νοσηρὰ αὕτη κατάστασις τῶν νεύρων γίνεταί εἰς τὴν συνειδήσιν ἡμῶν ἐπαισθητὴ ὡς ἀδημονία, ὡς ἀόριστόν τι συναίσθημα φόβου καὶ αγωνίας, ὅπερ ἔχει τὴν ἔδραν του ἐν τῷ καλουμένῳ προκαρδίῳ καὶ τὸ ὁποῖον ἀφανίζει καὶ καταστρέφει πᾶσαν τοῦ βίου χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν. Ἐκ τοῦ ἀγωνιάδους τούτου συναίσθηματος ἀπορρέει ἡ ἀνησυχία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἡ ἐσωτερικὴ ἐκείνη κενότης, ἡ ἔλλειψις ἐκείνη πάσης εὐχαρίστησεως καὶ ἱκανοποιήσεως ἐν τῷ βίῳ, ἡ ἄδοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν μέθην καὶ τὴν κραυγῆν, ἡ καδιστώσα τὸν βίον ἀτερπῆ καὶ ἀχαριν καὶ μόνον διὰ τῆς μέθης στιγμιαίαν νάρκωσιν καὶ ἀνασθησίαν τῶν δεινῶν προσπορίζουσα.

Ἄλλαι πάλιν ἐκ τῶν νευρασθενῶν τούτων φύσεων ζῶσιν ἐν διηνεκῇ αγωνίᾳ καὶ φόβῳ, μήπως αἱ πρόσοδοι αὐτῶν δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, μήπως τὰ τέκνα αὐτῶν ἀναγκασθῶσι ποτε νὰ λιμώττωσιν, ἢ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ζητεῖ νὰ τοῦς ἀπατήσῃ καὶ νὰ τοῦς ἀφαρέσῃ τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ στόματος· διὰ δὲ τῆς νοσηρᾶς ταύτης δυσπιστίας, ἧτις προέρχεται ἐξ ἐπ' ἴσης νοσηρᾶς ὑπερνεύσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος, δηλητηριάζουσιν ἑαυτοῖς τὸν βίον καὶ καδίστανται ὄχληροὶ καὶ ἀφόρητοι καὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸν πλησίον. Τὴν κατάστασιν ταύτην παρετήρησα μάλιστα καὶ εἰς εὐπόρους καλλιτέχνας, ὑπὸ τῆς πολλῆς ἐργασίας ἢ ἄλλως καταβληθέντας καὶ ὑπερνεύσαντας τὸ νευρικὸν σύστημα, καὶ εἶδον τὸν βίον αὐτῶν οὕτως ἔρημον καὶ ἀτερπῆ καδιστάμενον, τὸ αὐτὸ δὲ παρετήρησα καὶ εἰς παντὸς εἶδους κερδοσκοποῦς ἐπιχειρηματίας καὶ χρηματιστάς, αἵτινες ἐπὶ τινὰ χρόνον περὶ μεγάλων χρηματικῶν ποσῶν ἐν φροντίσι καὶ μερίμναις διατελοῦντες ἠρωοῦντο διηνεκῶς μεταξὺ αγωνίας καὶ ἐλπίδος καὶ ἐταλαντεῖοντο ἐναλλάξ ἀπὸ τῆς συνασθήσεως τῆς νίκης καὶ τοῦ θρι-

ἀβου εἰς τὸν φόβον τῆς παντελοῦς οικονομικῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ, ὅπερ σχετικῶς εἶνε ἀπηλλαγμένον καὶ ἠσφαλισμένον ἀπὸ

— Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀγωνιάδους ἐκείνου συναίσθηματος ἐκδηλοῦνται πάντα τὰ ψυχικὰ φαινόμενα τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἵτινες ὡς ὑπὸ ἐσωτερικῆς τινὸς

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ.

Εἰκὼν ἀπὸ J. Rosier.

τῶν ἐξωτερικῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου, παρετήρησα πολλάκις τοιαύτην τινὰ κατάστασιν, κατὰ τε τὴν ἐγκυμοσύνην καὶ μετὰ βαρεῖαν λοχείαν, ἰδίᾳ δὲ παρὰ γυναιξίν, ἀποτυχοῦσας ἐν τῷ βίῳ εὐτυχούς ἀποκαταστάσεως.

ἀνάγκης δεσποζόμενοι ὅτε μὲν θλιβόντα, ὀργίζοντα, ἐρεθίζοντα καὶ ἀγανακτοῦσι καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν, ὅτε δὲ ἐκρήγνυνται αἴφνης εἰς ἀκατάσχετον, ἀλλὰ στιγμιαίαν καὶ παροδικὴν χαρὰν καὶ εὐθυμίαν. Τὰ τέ-

κνα τοιούτων γονέων εύρίσκονται, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐν τῇ τρυφερωτάτῃ καὶ ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων ἐπιδεκτικωτάτῃ ηλικίᾳ ὑπὸ τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τοῦ μμηκικοῦ, ἥτις ὁμοῦ μετὰ τῆς κληρονομουμένης παρὰ τῶν γονέων νοσηρᾶς προδιαθέσεως μεταποιεῖ αὐτὰ τοῦ χρόνου προϊόντος εἰς τοὺς εὐφρεῖς μὲν ἐνίοτε, ἀλλὰ πάντοτε δυστυχεῖς, ἀσταθεῖς καὶ ἀκαταστάτους, αἵτιοι ἀνησυχῶν, ἀναποφασίστους ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες τὰ αἰτία τῶν ἀποτυχῶν τῶν ἀναζητοῦσιν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ καὶ οὕτω καθίστανται ἀπαισιόδοχοι. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Βύρων, τοιοῦτος ὁ Σοπενχάουερ, τοιοῦτος ὁ Λεοπάρδης, τοιοῦτος ὁ Λέναου.

Εἰς τοιοῦτους ἀνθρώπους, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ὦσιν εὐφρεῖς ἢ καὶ μεγαλοφρεῖς, ἐλλείπει μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἰσυχίας καὶ ἡ πρακτικὴ πείρα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐν μόνον γραμμάριον εἶνε ἐν τῷ βίῳ καὶ διὰ τὸν βίον ἀφελιμώτερον καὶ πολυτιμώτερον ἢ ἑκατὸν καντάρια σοφίας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πανταχοῦ ἐξαπατῶνται καὶ παρακροῦνται καὶ ὑποσκελίζονται ὑπὸ ἀνθρώπων μηδαμινῶν μὲν κατὰ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ πρακτικῶν, οὕτω δὲ ἡ ἀπαισιοφροσύνη αὐτῶν ἐτι μᾶλλον ἐκτραχύνεται καὶ στερεοῦται — ἡ νοσηρὰ αὐτῶν φύσις ἐμποδίζει αὐτοὺς ν' ἀποκτήσῃσι καὶ διατηρήσῃσι τὴν φαιδρότητα καὶ εὐτραπελίαν ἐκείνην ἐν τῷ βίῳ, ἣν οἱ Ἄγγλοι καλοῦσι *humour*, καὶ ἥτις εἶνε ἡ πλήρης ἐλευθερία τοῦ πνεύματος.

Τοιοτοτρόπως ἡ νόσος τοῦ νευρικοῦ συστήματος δύναται νὰ γείνη αἰτία τῆς ἀπαισιοδοξίας ἢ τοῦλάχιστον νὰ προπαρασκευάσῃ αὐτὴ γονιμώτατον ἔδαφος. Ἀλλὰ τοιαύτη τις νοσηρὰ ὑπερευαισθησία τοῦ νευρικοῦ συστήματος δύναται κατὰ καιρὸς νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ ὀλοκλήρου ἔθνους καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὅλῃ τῇ φιλολογικῇ παραγωγῇ τοῦ ἔθνους τούτου. Τοῦτο βλέπομεν λ. χ. ἐν τῇ ῥωσικῇ φιλολογίᾳ (Γογὸλ, Τουργένιεφ κτλ.).

Ἐν τῇ φιλολογίᾳ ταύτῃ ἐπικρατεῖ ἡ ζοφώδης καὶ πνιγρὰ ἀτμοσφαῖρα, ἡ συνθλίβουσα καὶ συσφιγγούσα ἡμῖν τὴν καρδίαν: οὐδαμοῦ ἐν αὐτῇ εὕρισκομεν ἀνδρωπον

πλήρη, σθεναρὸν καὶ σφριγῶντα, οὐδαμοῦ ἀπολύτρωσιν δι' ὕγιους, ἀνδρικής ἐνεργείας καὶ δραστηκότητος, πανταχοῦ φθορὰν, ἀναισθησίαν καὶ ἀπονάρκωσιν ἐν τῇ ἀπολαύσει, ματαίαν ἐν τῷ σκότει ψηλάφῃσιν, πάντοτε ἔλλειψιν στερεᾶς ἀποφάσεως, δραστηρίου ἐργασίας καὶ χαρμοσύνου, δημιουργικῆς δράσεως.

Ὅπως ἐν τοῖς ἀνωτέρω περιεγράψαμεν τὰ αἰτία τῆς ἀπαισιοδοξίας, ὡς ἐγκείμενα ἐν νόσῳ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, οὕτω νῦν πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν αἰτιῶν ἐκείνων, αἵτινα ἐγκαινται ἐν ταῖς πεπλανημέναις περὶ τοῦ βίου, ἰδέαις, ἐν τῇ ἐσφαλμένῃ καὶ μὴ ὕγει περὶ τοῦ βίου φιλοσοφίᾳ. Ἀμφότερα τὰ εἶδη τῶν αἰτιῶν, τὰ σωματικὰ καὶ τὰ πνευματικὰ, εὕρισκονται ἐν ἀλληλεπιδράσει. Τὸ νευρικὸν σύστημα βλάπτεται διὰ τῶν ἐσφαλμένων περὶ τοῦ βίου ἰδεῶν, καὶ τὴν ἀπαλιν, ἐκ τοῦ νοσοῦντος νευρικοῦ συστήματος εὐκόλως ἀπορρέουσιν αἱ πεπλανημέναι περὶ τοῦ βίου ἰδέαι· ἀπ' ἐτέρου δὲ ἕκαστος ἀνθρώπος ἀτομικῶς ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῶν ἐπικρατουσῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἰδεῶν, αἱ ἰδέαι δὲ πάλιν ἐκάστης ἐποχῆς ἐκφέρονται καὶ ἐκδηλοῦνται ὑπὸ ἐξοχωτέρων τινῶν ἀτόμων, ἀποκατοπτρίζοντων ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας.

Ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ ψευδὴς αὕτη φιλοσοφία, ἣν ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα; «Ἀνοησία!» ἀκούω σοφοὺς τινὰς ἀναφωνοῦντας, «διὰ τῆς φιλοσοφίας οὐδεμία θεραπεία ἐπέρχεται. Δώσατε εἰς τὸν λαὸν ἐργασίαν καὶ ἄρτον, καὶ τότε θὰ ἐκλείψῃ πᾶσα ἀπαισιοδοξία καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ γενικὴ αὐτάρκεια καὶ εὐχαρίστησις.» Ναι, ἀλλ' ἀκριβῶς παρὰ ταῖς ἀνωτέρας καὶ εὐπορωτέρας κοινωνικὰς τάξεις βλέπομεν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικρατοῦσαν τὴν ἀπαισιοδοξίαν, (ἐννοοῦμεν δηλαδὴ ἐνταῦθα τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἐκείνην, ἥτις θεωρεῖ τὸν κόσμον τούτον ὡς ἀνεπίδεκτον βελτιώσεως), ἐνῶ αἱ κατώτεραι καὶ πενέστεραι τάξεις πιστεύουσιν, ὅτι διὰ νέων πολιτικῶν ἢ κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων δύναται νὰ ἐπέλθῃ αὐτοῖς βοήθεια καὶ σωτηρία.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ ΩΣ ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ.

(Αμερικανικόν.)

ΑΠΟ τὴν ἰδέαν, ὅπου εἶχα, ὅτι ὁ φωνογράφος εἴμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ὡς προξενητῆς συνοικεσιῶν, εἶμαι τῶρα ἐντελῶς γιαιτρεμμένος. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐγυατρεῦθηκα:

Μίαν ἡμέραν ἡ δεσποινὴς Ἀραβέλλα Χρυσοπαλούκη ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, νὰ ἴδῃ, νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν φωνογράφον. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἦτο δι' ἐμὲ προσταγὴ — ἔγραψα λοιπὸν ἀμέσως πρὸς ἕνα φίλον μου εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοι πέμψῃ ὅσον τάχιστα ἕνα φωνογράφον, εἴτε ἀντὶ χρημάτων εἴτε ἐξ ἀγάπης καὶ φιλίας (τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἔνεκα τῆς οικονομικῆς μου θέσεως θὰ μοι ἦτο προτιμώτερον). Πραγματικῶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβα τὸν φωνογράφον — καὶ ἀφείλον νὰ πληρώσω 25 λίρας στερλίνας.

Δὲν εἶμαι πλούσιος ἀνδρῶπος ἀπ' ἐναν-

τίας . . . — ἐν τούτοις ὅμως, χάρις εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ εὐπιστίαν τοῦ βάρτου μου ἀπ' ἐνός καὶ εἰς τὴν τέχνην ἀπ' ἐτέρου τοῦ νὰ ὑπερνωκῶ εὐκόλως τὰς δυσχερείας τοῦ βίου, ἤμην εἰς θέσιν νὰ προσφέρω τὴν λατρείαν μου εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς ψυχῆς μου, χωρὶς νὰ κοκινίζω διὰ τὴν ἐξωτερικὴν μου περιβολὴν. Καὶ ὀφείλω βεβαίως νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιουσίαν μου, διέπραττον διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μου μικρὰν τινὰ ἀπάτην, ἀλλ' ἐπραττον τοῦτο ἀπ' ἐνός μὲν ἵνα μὴ δώσω ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐρωμένην μου νὰ βασανίζεται καὶ νὰ τυραννῆται μὲ σκέψεις περὶ τῆς πενίας μου, ἀπ' ἐτέρου δὲ διότι προέβλεπον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὅστις ἦτο πλουσιώτατος, ἂν ἐμάνθανε τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῶν οικονομικῶν μου, θὰ παρεῖχε μεγάλας δυσχερείας εἰς δύο ἐρώσας καρδίας.

Ἀμα ὡς ἔλαβον τὸν φωνογράφον, ἔσπευσα εἰς τὴν

οἰκίαν τοῦ Χρυσοπαλούκη, ὅμως ἐξηγήσω εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν κατὰ τινὰ εὐτυχισμένην ἄραν τὰ μυστήρια τῆς φωνογραφικῆς ταύτης συσκευῆς.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς μικρᾶς μου ταύτης ἱστορίας, ἥτις ἔλαβε δυστυχῶς τοσοῦτο θλιβερὸν τέλος, ἠξεύρουσι βεβαίως ὅτι τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο, ὁ φωνογράφος, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δέχεται καὶ νὰ διατηρῇ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν, τοὺς φθόγγους τῆς γλώσσης καὶ ἐν γένει ὅλους τοὺς ἤχους καὶ ψόφους, καὶ κατόπιν νὰ τοὺς ἀναπαράγῃ, ὅταν δῆποτε θελήσωμεν.

Πάντα τὰ μέλη τῆς οικογενείας Χρυσοπαλούκη ἐδείκνυνον μέγα ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ ἐφεύρημα τοῦτο τοῦ Ἐδισον. Ὁ γηραδὸς οἰκοδεσπότης μὲ παρεκάλεσε μάλιστα νὰ μείνω εἰς τὸ γεῦμα. Καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἠναγκάσθην ἐπανειλημμένως νὰ ἐξηγῶ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς μηχανῆς εἰς διαφόρους φίλους τῆς οικογενείας Χρυσοπαλούκη, οἵτινες ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν. Καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν ἐδριάμβευον ἐν τῷ μεγαλείῳ μου, ὡς νὰ ἤμην ἐγὼ ὁ ἐφευρέτης, ὅτε δὲ βραδύτερον ἐπέστρεφον εἰς τὴν κατοικίαν μου μεθύων ἐκ τοῦ ἐνδουσιασμοῦ τῶν κατορθωμάτων μου καὶ ἐκ τῶν οἴνων τοῦ κυρίου Χρυσοπαλούκη, ἐπίστευον ὅτι οὐδέποτε θὰ μοι παρουσιαζέτο καταλληλοτέρα εὐκαιρία ἀπὸ τῶρα, διὰ νὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν πλουσιωτάτην δεσποινίδα Ἀραβέλλαν. Ἡ εὐκαιρία αὕτη ἦτο τῶρα εὐνοϊκωτάτη καὶ ἔπρεπεν ἐγκαίρως νὰ τὴν ἐπωφεληθῶ. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νυκτὸς ἐκείνης διήλθον ἄπνους — σχεδιάζων καὶ μελετῶν τοὺς λόγους, ὅπως ἐμελλον νὰ εἶπω, καὶ σκεπτόμενος ποία ἄρα γε θὰ ἦτο ἡ καταλληλοτάτη στιγμή, ὅπως ἐκδηλώσω τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν ἐν ἀνέσει καὶ ἀνενόηχτος.

Αἴφνης μοι ἐπῆλθε μία παράδοξος ἰδέα: Δὲν θὰ ἦτο ἄρα τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα, νὰ κάμω διὰ τοῦ φωνογράφου τὴν περὶ συνοικεσιῶν πρότασιν; Ὅσα περισσότερον τὸ ἐσκεπτόμην, τόσῳ καλλίτερον μοι ἐφαίνετο τὸ σχέδιον τοῦτο — ὅτε δὲ τῇ ἐπαύριον ἀφύπνισθην παρὰ τὴν συνήθειάν μου λίαν πρῶι, εἶχον ἤδη στερεὰν τὴν ἀπόφασιν, νὰ ἐκδηλώσω μόνον διὰ τοῦ φωνογράφου τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν.

Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας συνέταξα τὴν πρότασιν μου, καὶ εἶτα ἀπήγγειλα αὐτὴν εἰς τὸν φωνογράφον:

«Ἀγαπητῇ Ἀραβέλλα,» ἤρχισα, «μὴ ἐκπλαγῆς ἐπὶ τῇ τολμηρῇ μου ταύτῃ προσήσει — ἐπὶ μῆνας ὅλους σὲ ἠνόμασα οὕτως ἐν τῇ καρδίᾳ μου, εἰ καὶ τὰ χεῖλη μου οὐδέποτε ἐτόλμησαν νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομά σου. Οὐδέποτε ἄραγε ἀνέγνωσ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὸν ἀπειρον, τὸν ἀκατάσχετον καὶ ἀκαταγώνιστον ἔρωτα, ὅστις ἐπὶ τέλος ἐπρεπε νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του; Ἡ στιγμή ἤδη ἐπλησίασεν, ἐπῆλθε, καὶ δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω πλέον. — Ἡ τύχη μου εὕρισκεται εἰς τὰς χεῖράς σου. — Ἐμὲ αὐτὸν καὶ πᾶν ὅτι κέκτημαι, προσφέρω εἰς σέ. — Εἰσάκουσόν μου, καὶ θὰ εἶμαι ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν βροτῶν. Ἄν ὅμως μὲ ἀποκρούσῃς, ὁ μοι γένοιτο, τότε ὁ βίος δι' ἐμὲ θὰ εἶναι φορτίον — βαρύτερον ἢ ὡστε νὰ τὸ βαστάζω. Ἀπάντησον — ἀπάντησον τάχως! — Πᾶσα στιγμή παρερχομένη πρὸ τῆς ἀποφάσεώς σου εἶνε δι' ἐμὲ αἰωνιότης πλήρης ἀνυποφῶρων βασάνων. Ἀπάντησον, ὦ!, ἀπάντησον εὐμένως τῷ εὐπειθεῖ καὶ ταπεινῷ δούλῳ σου Ἀδριανῷ Ἀναργύρῳ. Ὅς δείγμα τῆς ἀθανάτου πρὸς σέ λατρείας μου, δίδω φω-

νογραφικῶς εἰς τὴν χιονόλευκὸν σου χεῖρα τὰ τρία ταῦτα φιλήματα.» (Ἐνταῦθα ἐφίλησα τρεῖς τὸν ἀέρα ἰσχυρῶς διὰ τοῦ στόματός μου.)

Ἡ φωνογράφος τῆς προτάσεώς μου ἐτελείωσεν — ἤδη δὲ οὐδὲν ἄλλο μοι ὑπελείπετο εἰ μὴ νὰ γράψω ἐπὶ ἐνός δελταρίου ὀλίγας λέξεις πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀραβέλλαν, ὅπως τὴν παρακάλεσω, νὰ λάβῃ μόνη τὸν φωνογράφον εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ ὑμῶν ἐμοῦ φωνογραφηθέντα, εἶτα δὲ νὰ φωνογραφήσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κυλίνδρου καὶ νὰ μοι τὸν ἀποστείλῃ ὅσον τάχιστα ὀπίσω. Ἀλλὰ πρὶν ἢ γράψω τὸ δελτάριον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ οἰκοδέσποινα καὶ μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ πλῆστρα μου περιμένει κάτω καὶ δὲν θέλει νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς οἰκίας, πρὶν ἢ λάβῃ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τῇ ὀφείλω. Ἐγὼ παρεκάλεσα θερμῶς τὴν οἰκοδέσποινά μου, νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τύραννον, καὶ νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ πληρώσῃ αὐτὴ δι' ἐμὲ τὸν λογαριασμὸν τῆς πλῆστρας. Ἀλλ' ἡ οἰκοδέσποινά μου ἀπειροεῖτο ἐπιμόνω. — Ἐπὶ τέλος περιήλθομεν εἰς σφοδρὰς διενέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔθηκε πέρας ὁ ἔξωθεν ἠχῆσας κῶδων. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἄμα ὡς ἤκουσε τὸν ἦχον τοῦ κῶδωνος, ἀπῆλθεν· ἐγὼ δὲ ἀνέπνευσα ἐλευθέρως.

Ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἐκείνη, ἔσπευσα ἐγὼ νὰ γράψω τὸ δελτάριον, ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ ἐνοχληθῶ πλέον ὑπὸ οὐδενός.

Ὅτι διὰ τῆς φωνογραφικῆς ὁδοῦ ἐμελλον νὰ κυριεύσω τὴν καρδίαν τῆς Ἀραβέλλας, μοι ἐφαίνετο πράγμα ἀναμφίβολον καὶ βεβαίωτον. — Ἀφοῦ ἔγραψα τὰς ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ δελταρίου, ἔθηκα τὴν μηχανὴν εἰς τὸ κιβώτιον, διὰ νὰ τὴν ἀποστείλω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χρυσοπαλούκη. Διὰ νὰ ἔχω περισσότεραν ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα, μετεκόμισα ἰδιοχειρῶς τὸ κιβώτιον καὶ τὸ δελτάριον, καὶ ἀφοῦ ἐπληροφορήθην παρὰ τοῦ ἀνοίζαντος τὴν θύραν ὑπρέτου, ὅτι ἡ δεσποινὴς Χρυσοπαλούκη ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνεχείρισα τὸ κιβώτιον μετὰ τοῦ δελταρίου ὅπως δοθῶσιν εἰς τὴν δεσποινίδα καὶ ἀπεμακρύνθην ἐκείθεν εἰς τὰς πλησίον τῆς κατοικίας μου εὕρισκομένας ὁδοὺς, ὅπου ἤρχισα νὰ περιπατῶ μετὰ πυρετώδους ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς. Ἐπὶ τέλος, μετὰ μίαν περιπύον ἄραν ἀγωνιώδους προσδοκίας, διέκρινα ὑπῆρξεν τινὰ, ὅστις μοι ἐπανεφέρει τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὴν περὶ τῆς τύχης μου ἀπόφασιν Ἀλλὰ, Θεέ μου, τί ἐμελλον ν' ἀκούσωσι τὰ ἄτά μου μετ' ὀλίγας ἡρας!!

Ἀφοῦ ὁ ὑπῆρξες μοι ἐνεχείρισε τὸ κιβώτιον καὶ ἔστρεψε τὰ νῆα πρὸς τὴν κατοικίαν μου, ἄρμησα ἐγὼ ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐτοίμασα τὴν συσκευὴν, ὅπως ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀραβέλλας.

Κατὰ τὰς προετοιμασίας τῆς συσκευῆς αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον ἐκ τῆς ἀγωνιώδους ἀνυπομονῆσας, μεθ' ἧς περιέμενον ν' ἀκούσω τὴν ἀπάντησιν, ἥτις ἐμελλε ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἐπὶ τέλος ὁ κύλινδρος ἐτέθη εἰς κίνησιν.

Κατ' ἀρχὰς ἤκουσα τοὺς ἰδίους μου λόγους, τοὺς ὁποίους εἶχον φωνογραφήσῃ — ἠκροῶμην δὲ ἐν ἄκρῃ ψυχικῇ ταραχῇ, χωρὶς σχεδὸν νὰ ἀναπνέω, ὅπως ἐννοήσω εὐκρινῶς τὰς λέξεις — ἔπειτα ἤκουσα τὰ τρία ἐκεῖνα φιλήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐτελείωνεν ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἔρωτός μου. —

Μετά ταύτα ἐπῆλθε σιγή — ἤκουον τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν ἰσχυρῶς· ἐνέτεινον πᾶν νεῦρον, ὅπως δεχθῶ τοὺς γλυκεῖς τόνους τῆς λιγυρᾶς φωνῆς τῆς Ἀραβέλλας.

«Νά την! νά την! τώρα ἔρχεται! Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς. — Θεέ μου! τί εἶν' αὐτά;!»

«Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ἀνάργυρε, ἡ πλύστρα εἶνε ἔξω καὶ ζῆται νὰ λάβῃ χωρὶς ἄλλο τὰ χρήματά τῆς. — Ἐχει ἀπόφρασι, νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν λάβῃ πρότερον τὰ χρήματα, ποῦ τῆς χρωστεῖτε!»

Θεέ μου, θεέ μου, τί ἦταν αὐτό; — Ὁ ἀλλοίμονον! Εἶχα λησμονήσῃ νὰ σταματήσω τὴν συσκευὴν μετὰ τὴν φωνογράφησιν τῶν ἰδικῶν μου λόγων, καὶ τοιούτοτρόπως ἐφανογραφήθῃ ὅλη ἡ μετέπειτα συνδιάλεξις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης — Ἐμείνα ὡσεὶ ἐμβρόντητος! — Κατάπληκτος ἤκροῦμην τὰς περαιτέρω προδοτικὰς ἀποκαλύψεις τῆς συσκευῆς. — Ἦδη ἤκουσα πάλιν τὴν ἴδιαν μου φωνήν:

«Καλὴ μου κυρία Budkins» ἔλεγεν ὁ φωνογράφος, ἀναπαράγων τὰς λέξεις μου —

«Ὁ, δὲν εἶμαι καλὴ πλέον, δὲν εἰμπορῶ πλέον» ἔλεγεν ἡ ἑτέρα φωνὴ μὲ αὐστηρὸν ὕφος, «ἂν εἰσθε ἀνδρῶπιος, καθὼς πρέπει, δώσατέ μου ὅλα ὅσα χρωστεῖτε ἰς τὴν πλύστρα σας, διὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ» —

«Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν μου εἶνε παντελῶς ἀδύνατον» ἀπήντησεν ἡ φωνὴ μου, καὶ εἶτα ἐξηκολούθησε «τὰ χρήματα ὅπου περιμένω, δὲν ἐφθασαν ἀκόμη. — ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσω ὅλας μου τὰς ὑποχρεώσεις. — Θὰ μὲ ὑπεχρεώνετε τὰ μέγιστα, ἂν εἴχετε τὴν καλωσύνην, μόνον αὐτὴν τὴν φοράν ἀκόμη, νὰ πληρώσετε δι' ἐμὲ τὴν πλύστρα, — καὶ νὰ τὰ γράψετε καὶ αὐτὰ εἰς τὸν λογαριασμό μου.»

«Μὰ βέβαια, αὐτὸ θὰ σὰς ἦτο πολὺ εὐχάριστο, τὸ πιστεῦν — ἀλλὰ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ δῶσω οὔτε λεπτὸ πλέον γιὰ σὰς — καὶ τώρα φθάνει» εἶτα δὲ μὲ ὀξείαν καὶ κλαυθμυρίζουσαν φωνὴν ἠκούσθησαν αἱ λέξεις: «διὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνας, ὅπου κατοκεῖτε ἐδῶ, καὶ σὰς ὑπηρετήσα καὶ σὰς ἐδρεψα καὶ σὰς ἔδωκα καὶ μετρητὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τσέπη μου — οὔτε ἓνα λεπτὸ τσακισμένο δὲν εἶδα ἀπὸ σὰς — ὡς καὶ τὸν ναῦλο διὰ τὸν φωνογράφον σας ἐπλήρωσα — καὶ πάντα ἡ ἴδια ἀπάντησι: «περιμένετε ἀκόμη λίγες ἡμέρες» — τώρα πλέον ἐβαρέθηκα τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ δὲν σας περιμένω πλέον — ἂν δὲν φροντίσετε νὰ μὲ πληρώσετε, τότε ζεύρω ἐγὼ τί θὰ σὰς κάμω. — Εἶναι νόμοι καὶ δικαστήρια, νὰ ὑπερασπίσουν μὰ φτωχὴ χήρα ἀπὸ τοίτους κυρίους, ὡς ἐσὰς.»

— «Κυρία Budkins» ἀπήντησεν ἐδκρινῶς ἡ φωνὴ μου «ἀκούσατέ με, θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικόν: μετ' ὀλίγας ἡμέρας μνηστεύομαι μὲ μιαν πλουσιωτάτην δεσποινίδα τῆς γειτονίας μας (καὶ τοῦτο λέγων ἐπίστευον καὶ ἐγὼ αὐτός, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἐμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ λόγός μου). Ἄν εἴχετε τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένετε ἀκόμη αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας, σὰς λέγω καὶ σὰς διαβεβαῶ ὅτι θὰ εἶμαι εἰς θέσιν, νὰ σὰς πληρώσω ὅλα μου τὰ χρεῖα μέχρι λεπτοῦ· ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ λάβετε διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν σας ἀνάλογον δῶρον εἰς μετρητὰ. Ἐὰν ὅμως προβῆτε δικαστικῶς, θὰ μὲ καταστρέψετε καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσω ποτέ, νὰ σὰς πληρώσω οὔτε μισὸ σελίνι. — Αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια — σκεφθῆτε καὶ πράξτε ὡς φρόνιμη γυναῖκα.»

Ἐνταῦθα ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη ὑπὸ τοῦ ἤχου τοῦ κῆδωνος. Ὁ φωνογράφος ἀναπαρήγαγε τὸν κρότον τῆς θύρας κλειομένης ὑπὸ τῆς ἐξελθούσης οἰκοδεσποίνης. Ὁ κύλινδρος ἐστράφη εἰσὲτι ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα ἄφωνος — καὶ τέλος ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Ἀραβέλλας:

«Ἀξιότιμε κύριε Ἀνάργυρε!» ἔλεγεν ὁ φωνογράφος «δέχθητε τὰ ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ προσεχεῖ μνηστείᾳ σας μετὰ τῆς πλουσίας δεσποινίδος ἐκ τῆς γειτονίας σας. Ἐχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω τὴν μνηστὴν σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ τὴν φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ θὰ μᾶς τὴν συστήσετε. Ἡ πρὸς ἐμὲ πρότάσις σας ἦτο βεβαίως ἀστείότης — ἄκαυρος μὲν καὶ ἥκιστα λεπτὴ ἀστείότης, τὴν ὁποίαν ὅμως σὰς συγχωρῶ ὑπὸ ἓνα ὄρον: νὰ ἐνεργήσητε ὅπως προσκληθῶ ὑπὸ τῆς μνηστῆς σας ὡς παράνυμφος κατὰ τοὺς γάμους σας, τότε δὲ θὰ σὰς συγχωρήσω διὰ τὸν ἀτοπὸν ἀστεϊσμόν σας καὶ θὰ διατελῶ ἡ φίλη σας Ἀραβέλλα Χρυσοπαλούκη.»

Ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἠκούετο πλέον, ἀλλὰ ἐκ τοῦ φωνογράφου ἠκούσθη παραδοξὸς τις, λαρυγγικὸς ἤχος, ὅστις ἀμοίαζε πρὸς γέλωτα, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ τις νὰ καταπνίξῃ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα — ἔρριψα τὸν φωνογράφον μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν κατὰ τοῦ πατώματος, τὸν ἐποδοπάτησα, οὕτως ὥστε τὸ ὀξείδιον ἐξέβρευσσε καὶ κατέστρεψεν ἐντελῶς τὰς σανίδας τοῦ πατώματος.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔγεινα ἄφαντος πρὸς μέγα πείσμα τῶν πιστωτῶν μου, οἵτινες ἐλπίζω εἰς μάτην θὰ μὲ ἀναζητῶσι.

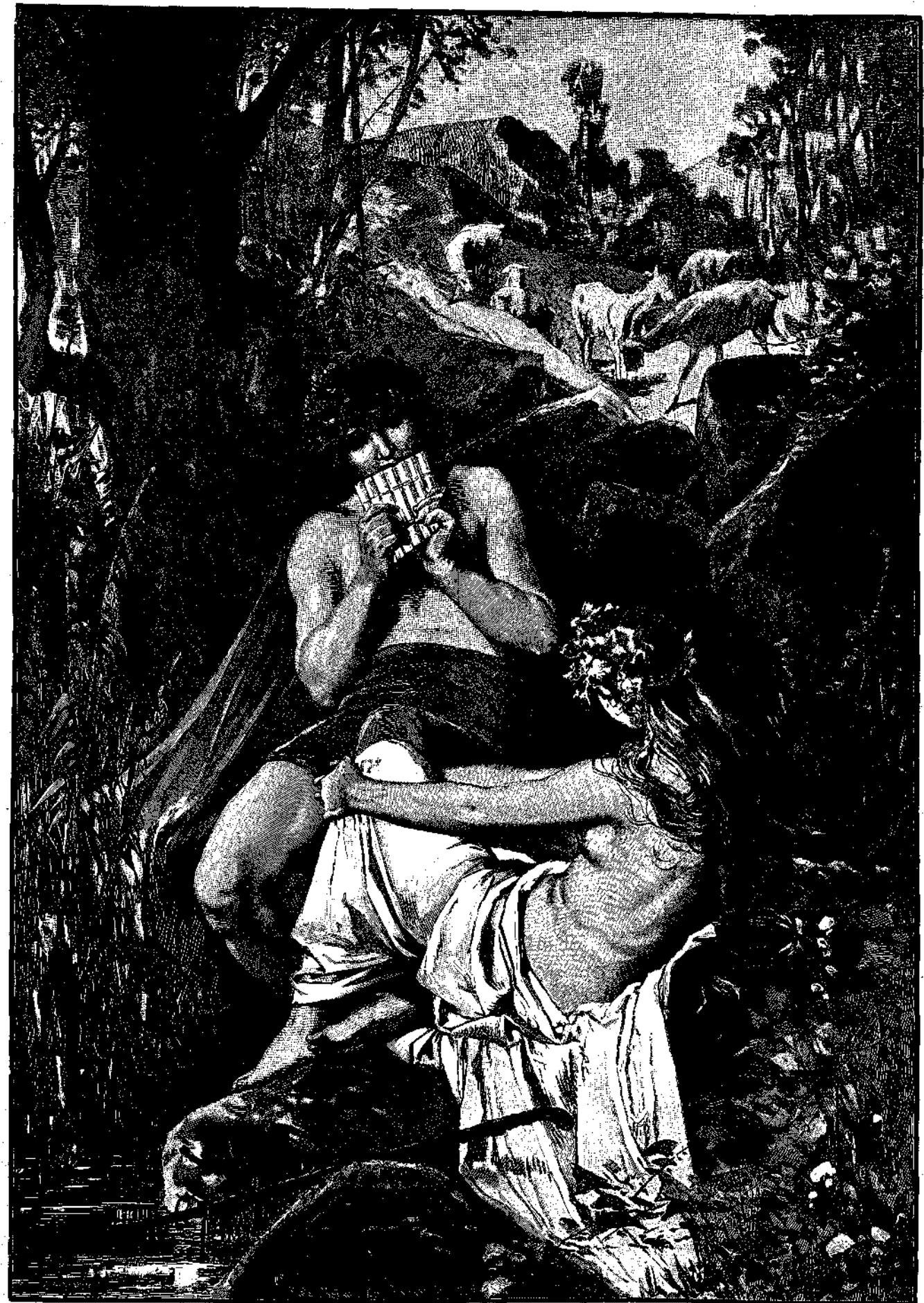
ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ.

(Συνέχεια.)

Ἀπὸ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐζητήθησαν εἰς μάτην «νέοι χαρακτῆρες», ἤρχισαν εὐχάτως νὰ εἰσάγονται εἰς τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν νεανία, ἔχοντες τὴν ἀπόφρασιν, διὰ πάσης θυσίας νὰ φαίνωνται νεανικοὶ, ζωηροὶ καὶ φρέσκοι — φρέσκοι ὡσὰν τὰ στρείδια τοῦ Φλεναβούργου, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται εἰς Πετροῦπολιν. Μὲ τοὺς νεανίας τοῦτους οὐδὲν κοινὸν εἶχεν ὁ Σανίν. Ἐὰν πρέπη νὰ τὸν παραβάσωμεν πρὸς τι, ἡ καταλληλοτάτη εἰκὼν θὰ ἦτο νὰ τὸν συγκρί-

νωμεν πρὸς μηλέαν, ὅτι ἐγκεντριθεῖσαν, οἷα φθόνται καὶ εὐδοκμοῖσιν εἰς τὸ μαῦρον χῶμα τῶν κήπων μας — ἡ μᾶλλον πρὸς εὐτραφῆ, στυλπνόν, παχυσκελῆ, τρυφερὸν τριετὴ πῶλον γεννηθέντα ἐκ γονέων ἀνηκόντων πρότερον εἰς «εὐγενεῖς κυρίους» καὶ ἀρξαμένων πρὸ μικροῦ νὰ καλπάζωσι συρόμενοι ἀπὸ τὸ σχοινίον... Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν Σανίν βραδύτερον, ὅτε εἶχε πλέον καταβληθῆ ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ βίου καὶ εἶχε πρὸ πολλοῦ οὖρεθῆ ἐν αὐτῷ τὸ πῶ-

ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Ἰκτογραφία ὑπὸ Α. Ζick.

και πόσον επεδύμει ο παῖς να βρωθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σανίν και να ἐκραγῆ εἰς δάκρυα! πόσον επεδύμει να ὀρμηθῆ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὰν ἀποτροπαιὼν ἐκείνων ἀξιωματικῶν και να τοὺς κάμῃ ὄλους κομμάτια! Ἀλλὰ ἐκροτήθη και ἠμείσθη εἰς τὸ να παρακολουθῆ μετὰ προσοχῆς πᾶσαν κίνησιν τοῦ εὐγενεοῦς φίλου του, τοῦ Ρώσσο.

Τέλος ἐξεύχθησαν οἱ ἴπποι και ὅλη ἡ συντροφία ἐκάθισεν εἰς τὴν ἀμαξάν. Ὁ Αἰμίλιος ἀνερχομένη μετὰ τοῦ κυνοῦ Ταρτάλια εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου ἠσθάνετο ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω δὴ ἠδύνατο ν' ἀναπνῆ με περισσοτέραν ἐλευθερίαν, προσέτι δὲ δὲν δὴ εἶχεν ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸν κύριον Κλόβερ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο πλέον να βλέπῃ μετ' ἀδιαφορίας.

* * *

Καθ' ὅλον τὸν ὄρμον τῆς ἐπιστροφῆς ὁ κύριος Κλόβερ δὲν ἔπαυσε να ὀμιλῆ. Ἀλλὰ ὀμίλει μόνος, διότι οὐδεὶς ἀπῆντα εἰς τὴν ὀμιλίαν του, ἀν και οὐδεὶς συνεφώνει μετ' αὐτοῦ. Μετὰ ἰδιαιτέρας διεξοδικότητος ἀπεδείκνυε, πόσον ἀσχημα ἐπράξαν μὴ ἀκολουθῆσαντες τὴν συμβουλήν του, ὅτε τοῖς προέτεινε να γευματισθῶσιν εἰς χωριστὸν τι μέρος του κήπου. Ἄν ἠκολούθουν τὴν συμβουλήν του, δὲν δὴ συνέβαινε τίποτε δυσάρεστον. Μετὰ τοῦτο ἔκαμεν ὁ κύριος Κλόβερ ἀσθηρὰς τινας και μάλιστα ἐλευθερόφρονας παρατηρήσεις περὶ τῆς ἀσυγγνώστου ἐπιεικειᾶς, ἣν ἡ κυβερνήσις δεικνύει πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς κατηγόρει αὐτήν, ὅτι δὲν μεταχειρίζεται ἀσθηρῶς τὴν πενταρχίαν μεταξὺ αὐτῶν, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου δὲν δεικνύει ἀρκετὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ πολιτικὸν σπουχείον τῆς κοινοῦτας! Ἐκ τοῦτου δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου δύναιται να γεννηθῆ δυσάρεσκα, και ἀπὸ τῆς δυσάρεσκαίης μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, ὅπως εἶδειε τρανῶς εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ ὄλιβερὸν παράδειγμα τῆς Γαλλίας — (ἐνταῦθα ὁ κύριος Κλόβερ ἀνεστῆναζε μετὰ οἰκτιρμῶν ἀλλὰ ἀσθηρῶς). Προσέδηκε ὁμως ἀμέσως, ὅτι αὐτὸς σέβεται τὴν ἀρχὴν και ὅτι οὐδέποτε, οὐδέποτε δὴ ἐγένετο ἐπαναστατικὸς οὐχ ἦτρον ὁμως δὲν δύναιται ἀπέναντι τῶσδε τῆς ἀκολασίας να μὴ ἐκφράσῃ — τὴν ἀπόδοκμασίαν του! Ἐπειτα προσέδηκε γενικὰς τινας παρατηρήσεις περὶ ἠθικότητος και ἀνηθικότητος, περὶ εὐγενεοῦς ἀγωγῆς και περὶ τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀξιοπρεπείας.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΙΒΟΤ.

Και πρότερον ἤδη, κατὰ τὸν περιπατοῦν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν πρὸ τοῦ γεύματος, ἡ Τζέμμα προφανῶς δὲν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη μετὰ τὸν κύριον Κλόβερ — και διὰ τοῦτο ἀκριβῶς προσεπάθει ν' ἀποφεύγῃ τὴν πλησίον τοῦ Σανίν, ὡς ἀν εἰ ἡ παρουσία του ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς ἀμηχανίαν — Ἀλλ' ὅτε πλέον ὁ κύριος Κλόβερ ἤρχισε να ἐκφέρῃ τοιαύτας «ἐξηγήσεις», ἡ Τζέμμα ἤρχισε προφανῶς να αἰσθάνεται ὅτι ἔχει τοιοῦτον μνηστῆρα! Περὶ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου ἔπασχεν ἔξ ἁπαντος, και μολοντοῦ ἀκόμα ἀπέφυγε να ὀμιλήσῃ μετὰ τὸν Σανίν, ἔφριψεν ὁμως πρὸς αὐτὸν αἰφνης ἐν βλέμμα ἰκετευτικὸν. Ὁ δὲ Σανίν ἠσθάνετο περισσοτέραν συμπάθειαν και οἶκτον πρὸς αὐτήν, παρά ἀγανάκτησιν και ἀπέχθειαν πρὸς τὸν κύριον Κλόβερ και μάλιστα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του, χωρὶς να τὸ ὀμολογῆ εἰς ἑαυτὸν, ἠσθάνετο χαρὰν δι' ὅλα, ὅσα συνέβησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην — και τοῖς περιέμενε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν να προκληθῆ εἰς μονομαχίαν.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσε και ἡ δυσάρετος αὐτῆ ψυχαγωγικῆ ἐκδρομῆ. Ὁ Σανίν καθ' ἣν στιγμήν ἐβόθησε τὴν Τζέμμα να καταβῆ ἐκ τῆς ἀμάξης, εἰσῆκεν εἰς τὴν χεῖρά της, χωρὶς να εἰπῆ οὐδὲ λέξει, τὸ ῥόδον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακίση δι' αὐτήν. Ἡ νεανὶς ἠρῳδρίασεν, ἐδλίψεν αὐτῶ τὴν χεῖρα και ἐκρυψε τὸ ῥόδον ἑνώπιον. Ἄν και ἦτο εἰσὶ ἐνώπιον, πρὸς τὸ ἐσπέρας, οὐδεμίαν διάδοσιν εἶχεν ὁ Σανίν να μεταβῆ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅτε ἡ Τζέμμα τὸν προσεκάλεσε. Ὁ Αἰμίλιος ἀπεχωρέτισεν αὐτὸν μετὰ δειλιάς, και σχεδὸν μετὰ φόβου — τόσον πολὺ τὸν ἐθαύμαζε.

Ὁ Κλόβερ ἐπανέφερε τὸν Σανίν διὰ τῆς ἀμάξης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου κατῴκει, και ἀπεχωρέτισεν αὐτὸν μετὰ προσπεποιημένης και βεβαιωμένης εὐγενείας. Μετ' ὅλην τὴν αὐταρέσκειαν ὁ καθ' ὅλα ἀμεμπτος οὗτος Γερμανὸς δὲν ἦτο τὴν φορὰν ταύτην ἐντελῶς εὐχαριστημένος. Ἀλλως τε και οἱ λοιποὶ πάντες ἦσαν κατελιημένοι ὑπὸ δυσάρεστου τινὸς συνασθηματος. Εἰς τὸν Σανίν βεβαίως τὸ συνασθημα τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ. Μετεβλήθη δὲ εἰς ἀόριστόν τινα, ἀλλὰ εἰς ὅσον ἐπὶ δὲ και ἐνδουσιώθη ψυχικῆν διάδοσιν. Ὁ Σανίν περιεπάτησεν ὀλίγας στιγμὰς ἐν τῷ δωματίῳ του, ἔπειτα συλλέγων μελῳδιαν τινὰ και ἦτο εὐχαριστημένος μετὰ τὸν ἑαυτὸν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΒΙΝΣΤΑΪΝ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 81).

2. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ. Εἰκὼν J. Rosier (ἐν σελ. 85). Ὁ Διαγόρας ἐκ τῆς πόλεως Ἰαλδύσου τῆς νήσου Ρόδου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ἦτο ὡς πυγμαῖος εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἑλληνικοὺς ἀγῶνας τοσοῦτον περιφανῆς και ἐνδοξὸς νικητῆς, ὥστε και ὁ Πίνδαρος ἐξύμνησεν αὐτὸν ἐν τινὶ ᾠδῆ του. Ὁμοίαν δόξαν και κλέος, ὡς νικηταὶ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ἀγῶσιν, ἐκτήσαντο και οἱ υἱοὶ και οἱ ἐγγονοὶ τοῦ Διαγόρα, ὅπως ὥστε ἰδρῶθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Διαγόρα και τῶν ἀπογόνων του πέντε ἀνδριάντες, ἐκ τῶν βάρων τῶν ὁποῖων ἐν λείψμων ἀνευρέθη και σώζεται μέχρι τοῦ νῦν. Ὅτε οἱ δύο πρεσβύτεροι υἱοὶ τοῦ Διαγόρα ἐνίκησαν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβον ἐπὶ τῶν ὤμων των τὸν περιδῶρον αὐτῶν πατέρα και ἤγαγον αὐτὸν θριαμβητικῶς διὰ μέσου τῆς πανηγύρεως, τοῦδ' ὅπερ παρά τοῖς Ἕλλησι τότε ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὑψίστη τιμὴ και ἡ μεγίστη εὐτυχία. Τὸν θριαμβὸν τοῦτον παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Λέγεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην Λακεδαιμονίως τις ἀνέκραγεν: «Ἀπόθανε, ὦ Διαγόρα, διότι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνασαι ν' ἀνέλθῃς!»

3. ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ, ἱχνογραφία ὑπὸ A. Zick (ἐν σελ. 89). Ὁ ποιμενικὸς βίος ἀείποτε ἐθεωρεῖται παρά πᾶσι τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς τῶν τε ἀρχαίων και τῶν νεωτέρων χρόνων ὡς ὁ καθ' ἑξοχὴν ποιητικὸς, ὡς ὁ ἀπολαύων τῆς ἀμύγους ἐκείνης εὐτυχίας, ἦν παριστᾷ ἡμῖν ἡ εἰδυλλιακὴ ποίησις. Παρὰ τῷ ποιμενικῷ βίῳ διέτριβεν ἐντροφῶσα ἡ φαντασία τοῦ Θεοκρίτου, ὅστις εἶνε τὸ ἀμίμητον πρότυπον τοῦ εἶδους τοῦτου τῆς ποιήσεως, και πρὸς τὸν ποιμενικὸν βίον, ὡς πλήρη εὐδαιμονίας και ἀδαότητος, πλήρη ψυχικῆς ἡσυχίας και γαλήνης, ἀτενίζουσι νοερῶς μετὰ πόδου αἱ ἐκ τῆς πεζότητος τοῦ πολιτισμοῦ ὑπερκροσθεῖσαι και καταλεπονημέναι ψυχὰ ὄλων τῶν αἰώνων. — Μίαν σκηνὴν ἐκ τοῦ βίου τοῦτου, ὑπὸ τὴν ποιητικωτάτην αὐτοῦ ἐποήν, παριστᾷ και ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Παρὰ τῷ κελαρύζοντι ρείθρῳ μεταξὺ τῶν πετρωδῶν κλιτύων τοῦ βράχου, κάθηται ὁ νεαρὸς ποιμὴν, ἐστηριγμένος πρὸς τὸν κορμὸν μεγάλου τινὸς δένδρου, και παίζει εἰς τὴν σύριγγα ἀπλὴν τινα και μονότονον μελωδίαν. Πλησίον του κάθηται ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύτροφος ἀκρωμένη ἐν μακαρίᾳ ἀπολαύσει τῶν ἡχῶν τοῦ ποιμενικοῦ τοῦτου ὄργανου, και τὴν ἀρσάν κεφαλὴν μετὰ τὴν μακρὰν ζανθὴν κόμην ἔχουσα ἐστερμένην διὰ τοῦ στεφάνου, ὃν ἐκεῖνος τῆ ἐπλεξεν ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς κοιλάδος. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνος διακρίνομεν τὴν βόσκουσαν ἀγέλην λουομένην ἐν τῷ ἀπλέτῳ φωτὶ τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου.

4. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ (ἐν σελ. 92). Ὡς ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου τυγχάνει ἤδη γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὁ Ὀρλεανίδης πρίγκηψ Λουδοβίκος Φίλιππος, προσελθὼν τῆ 7. φεβρουαρίου, μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν του, εἰς Παρισίους ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, συνελθὼν τῆ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας και δικασθεὶς τῆ 12. φεβρουαρίου ἐπὶ παρῶσιν εἰς διετή φυλάκισιν. Ἦδη δὲ ἀγγέλλεται ἡ ἀποφυλάκισις τοῦ Ὀρλεανίδου πρίγκηπος. Ὁ Καρνῶ διὰ διατάγματος

ἐχάρισε τῷ νεαρῷ πρίγκηπ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του, κυβερνητικοὶ δὲ ὑπάλληλοι ᾤδηγησαν τὸν ἀποφυλακισθέντα πέραν τῶν συνόρων. Ἀπερχόμενος τῆς Γαλλίας ὁ πρίγκηψ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς στρατευσίμους τῆς ἀπογραφῆς του τὴν ἐξῆς προκήρυξιν:

«Προσφιλῆς μου ἠλικιᾶται, Παρεκάλεσα ὅπως μοὶ ἐπιτραπῆ να ἐκπληρώσω τὴν τριετὴ στρατιωτικὴν θητείαν μου. Ἄντι ὁδὸς ἀπανητήσεως με κατεδικάσαν εἰς διετὴ φυλάκισιν. Δὲν ἐμεμφιμοίρησα. Ἐπι πρὸς τῆς λήξεως τῆς ποινῆς μου μ' ἐπανάγαγον εἰς τὰ σύνορα τῆς χώρας. Ἡ ἀπονεμηθεῖσά μοι χάρις με παραδίδει αὐθις εἰς τὰς δύννας τῆς ἐξορίας οὗτα δὲ μόνον τὸ εἶδος τῆς αἰχμαλωσίας μου μεταβάλλεται. Ἡ ἀπόφασίς μου μένει εἰσέτι ἡ αὐτή: Οὐδὲν δὴ δυνήθη να με πείσῃ ὅπως παρατηθῶ τῆς ἐλπίδος και τοῦ πόδου τοῦ να ὑπηρετήσω τῆ πατρίδι. Τὴν θέσιν, ἣν ἀνευροπόλησα ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, μεταξὺ ἡμῶν, παρὰ τῆ σημαία, φυλάξατέ μοι σεῖς. Ἐγὼ δὴ ἐπανέλθω, ἵνα τὴν καταλάβω! Ὁλος ὑμέτερος, διὰ τὸν Θεὸν και διὰ τὴν Γαλλίαν. — Φίλιππος, δούξ τῆς Ὀρλεάνης.»

Ὁ πρίγκηψ ἐπεσκέφθη ἐν Βρυξέλλαις τὸν βασιλεῖα Λεοπόλδον, ὅστις ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ πατρικῆς στοργῆς, εἶτα δὲ ἀπῆλθε πρὸς τὴν οἰκογένειάν του εἰς Λονδίνον, συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν πολιτικῶν του φίλων. Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος Ῥοβέρτος δούξ τῆς Ὀρλεάνης, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων, ἐγεννήθη τῆ 6. φεβρουαρίου 1869 ἐν Twickenham.

5. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΙΒΟΤ, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη τῆ 7. φεβρουαρίου 1842 ἐν Saint-Omer και τῷ 1864 ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν του δίπλωμα ἐν τῇ νομικῇ και τὴν ἀδειαν τοῦ ἐξασκεῖν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Τῆ 2. μαρτίου 1870 ὁ νεαρὸς δικηγόρος διαρίσθη ἀντεισαγγελεὺς και ἔλαβε ἴαν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἰδρυσιν τῆς ἐταιρείας τῆς συγκριτικῆς νομοθεσίας. Τῆς ἐταιρείας ταύτης διετέλεσε και πρόεδρος μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους. Τὸν μάρτιον τοῦ 1875 προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ Dufaure ὡς τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης. Ἐν ἔτει 1876 κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Dufaure ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του και ἐτάπη αὐθις εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον. Τῆ 7. ἀπριλίου 1878 ἐξελέγη βουλευτὴς ἐν Boulogne-sur-Mer και ἐτάχη εἰς τὸ ἀριστερὸν κέντρον. Ἐπανελημμένης ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Γαμβέττα και τοῦ Jules Ferry ἐν δημοσίᾳ τῆς βουλῆς συνεδριάσει. Ὡς ἐξοχος ῥήτωρ και δεινὸς διαλεκτικὸς εἶνε φοβερὸς τοῖς ἀντιπάλοις αὐτοῦ, ὅσας δὲ ἀνέρχεται ἐπὶ τὸ βῆμα, μετὰ μεγάλης πάντοτε εὐλαβείας ἀκούονται ὑπὸ τῆς βουλῆς οἱ λόγοι τοῦ εὐγλωττοῦ τοῦτου ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ. — Ὁ Ribot, ὡς και πάντες σχεδὸν οἱ συναδελφοὶ του, διέπρεψε και ὡς συγγραφεὺς και ὡς δημοσιογράφος. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναφέρονται ἐνταῦθα τὴν «βιογραφίαν τοῦ λόρδου Erskine». Πρὸ πτωαν ἐτῶν ὁ Ribot εἶχεν ἰδρῦση τὸ περιοδικὸν «Le parlement», τοῦ ὁποῖου συνεργάται ἦσαν πολλοὶ διαπρεπεῖς συγγραφεῖς και ἐπιστήμονες. Ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας διακρίνεται ἐπὶ σπανίᾳ ὀξύτητι πνεύματος, πολλῇ και ἐμβριθεῖ κοινωβουλευτικῇ πείρᾳ και μεγάλῃ μετριοπαθείᾳ ἐν τοῖς πολιτικοῖς και θρησκευτικοῖς αὐτοῦ φρονήμασι.

Μετακόμισις σιδηράς εκκλησίας. Ἐκ Τογκίνου ἀγγέλλεται, ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο «Κοσμοπολίτης» ἀφίκετο ἐκεῖσε κομίζον μίαν ὀλόκληρον ἐκ σιδηροῦ ἐκκλησίαν, κατασκευασθεῖσαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ προωρισμένην δι' ἰσπανικὴν τινα καθολικὴν κοινότητα. Τὰ διάφορα μέρη τοῦ σιδηροῦ οικοδομήματος ἀπεστάλησαν ἐνεσκευασμένα ἐντὸς 834 δεμάτων εἶχον δὲ βάρος ἐν συνόλῳ 76,000 χιλιogramμῶν. Τὸ οικοδόμημα δὲ ἔχει 55 μέτρων μήκος, 20 μέτρων πλάτος καὶ 15 μέτρων ὕψος, προσέτι δὲ δὴ φέρη δύο σιδηροῦς σταυροῦς 200 χιλιogramμῶν βάρους.

Πόσον στοιχίζει μία πυροβόλλησις μεγάλου τινὸς ναυτικοῦ τηλεβόλου; Ἐπεὶ τὰς ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων ἀποκρίνεται ἡ «United Service Gazette» καὶ ἀποδεικνύει τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς διὰ τῶν ἐξῆς ὑπολογισμῶν. Ἡ βολὴ (σφαῖρα), ἡ πυρίτις καὶ τὸ φυσίγγιον (φυσέκιον) τοῦ τηλεβόλου τῶν 110 τόννων στοιχίζουν 3060 μάρκα (3825 φράγκα), ἴσως: 900 λίτρας πυρίτιδος 1400 μάρκα, ἢ 1800 λιτρῶν βάρους ἔχουσα σφαῖρα 1600 μάρκα, ἢ μέγαλα διὰ τὸ φυσίγγιον 60 μάρκα. Ἐπειδὴ τὸ τηλεβόλον στοιχίζει 330,000 μάρκα, ἢ φθορὰ αὐτοῦ δι' ἑκάστην πυροβόλλησιν ἀνέρχεται εἰς 3475 μάρκα, ὅπως ὥστε ἡ ὀλικὴ σπαρὰν μίᾳς πυροβολήσεως ἀνέρχεται εἰς 6535 μάρκα (ἴσως 8169 φράγκα). — Διὰ τὸ τηλεβόλον τῶν 67 τόννων, τοῦ ὁποῦ ἡ κατασκευὴ στοιχίζει ἐν στρογγύλῳ ἀριθμῷ 200,000 μάρκων, καὶ τὸ ὅποιον μετὰ 127 πυροβολήσεις γίνεται ἀχρηστον, ἑκάστη πυροβόλλησις στοιχίζει 3680 μάρκα. Διὰ τὸ τηλεβόλον τῶν 45 τόννων, τὸ ὅποιον στοιχίζει 126,000 μάρκων καὶ μετὰ 150 πυροβολήσεις καθίσταται ἀχρηστον, ἑκάστη πυροβόλλησις στοιχίζει 1960 μάρκα.

Μελάνη ἐξαλειφόμενη. Ἐν Ἀμερικῇ ἤρχισε πάλιν νὰ γίνεταί χρησις τῆς γραφικῆς ἐκείνης μελάνης, ἥτις πρὸ εἰκοσι περὶ τοῦ ἐφευρεθεῖσαι ἐν Παρισίῳ καὶ κυκλοφορήσασα ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ἀπαγορεύθη εἰς ἀστυνομικῶς ἕνεκα τῶν δι' αὐτῆς ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς συναλλαγαῖς διαπραχθεῖσάν καταχρήσεων. Τὰ διὰ τῆς μελάνης ταύτης γραφόμενα ἔχουσι κατ' ἀρχὰς μέλαν χρώμα κλίνον πρὸς τὸ κυανόν, ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας γίνονται ἀχρότερα, μέχρις οὐ ἐπὶ τέλους, ἐντὸς μίᾳς ἑβδομάδος ἐξαλείφονται ἀπ' ἑαυτῶν ἐντελῶς καὶ γίνονται ἀφαντα.

Τολμηρὰ γυνή. Ἡ κυρία Schrott, ἡ χαρτίσσα ἠθοποιὸς τοῦ ἐν Βιέννῃ αὐλικοῦ θεάτρου ἐξέπληξεν ἐσχάτως τοὺς Βιεννοῖους διὰ τῆς θάυμαστας τῆς ὄντι τολμῆς αὐτῆς. Ἡ κυρία αὕτη ἐπεχειρήσεν ὁμοῦ μετὰ δύο ἀξιωματικῶν ῥιψοκίνδυνον ἀεροπορίαν διὰ τοῦ ἀεροστάτου, καθ' ἣν ἀνήλθεν εἰς ὕψος 1800 μέτρων ὑπεράνω τῆς πόλεως. Μετὰ μίᾳς καὶ ἡμισίας ὥρας ἀεροπορίαν κατήλθεν εἰς Aspern καὶ ἐξέφρασε τὴν λύπην τῆς ὅτι ὁ ἀεροναύτης δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ κέλευσμά τῆς καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀεροπορίαν ἀκόμη ὑψηλότερα.

Θεατρόφωνον (Theatrophon). Πρὸ τιμῶν ἡμερῶν συνεδέθησαν ἐν Παρισίῳ πάντα τὰ θεάτρα, φθεῖα καὶ λοιπὰ μουσικὰ ἰδρύματα διὰ τηλεφωνικῶν συσκευῶν, αἵτινες δύνανται νὰ τεθῶσιν εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν ξενοδοχείων, καφετειῶν, καὶ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων πρὸς κοινὴν χρῆσιν, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἰδιωτικῶν οἰκιῶν. Εἰς τὸ τηλεφωνικὸν τοῦτο δίκτυον ἐδόθη τὸ ὄνομα θεατρόφωνον (theatrophon). Τὰ πρῶτα ἰδρυθέντα θεατρόφωνα εἶναι ἐν τῷ προδρόμῳ τοῦ théâtre des Nouveautés αἵτινα παρεδόθησαν ἤδη

πρὸς δημοσίαν χρῆσιν. Ἀντὶ ἡμίσεως φράγκου δύνανται εἰς 5 λεπτὰ τῆς ὥρας ν' ἀκούῃ διὰ τοῦ θεατρόφωνου μέρος τι τοῦ ἐν οἴῳ δῆποτε θεάτρου τῆν πόλεως διδομένου μελοδράματος ἢ ἄλλην τινὰ συναυλίαν κατ' ἀρέσκειαν· φθάνει μόνον νὰ εἰπῇ μετὰ ποιῶν θεάτρου ἢ φθεῖου θέλει νὰ συνδεθῇ τηλεφωνικῶς.

Ἰδιορρυθμότερον νυμφικὸν ἐνδύμα ἐτομάσθη πρὸ μικροῦ ἐν Ῥωσίᾳ διὰ τὴν περικαλλεστάτην Ῥωσοῖδα Νάταν, θυγατέρα τοῦ ζωγράφου Μοροσώφ. Ἡ νυμφικὴ αὕτη ἐσθῆς εἶναι κοινὸν ὄψων ὅλων τῶν φίλων καὶ συναδελφῶν τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης, ὃ' ἀποτελῆ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων εἶδος τι κινήτης καλλιτεχνικῆς ἐκδέσεως. Πάντες οἱ διασημότεροι ζωγράφοι τῆς Πετροπόλεως ἐξωγράφησαν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος ἰδιαιτέραν ἑκάστος ἀλληγορικὴν εἰκόνα, ὅπως ὥστε ὀλοκληρὸς ἢ ἐσθῆς καλύπτεται ὑπὸ ἀριστοτεχνημάτων τῶν ἀρίστων τῆς Ῥωσσίας καλλιτεχνῶν. Αἱ μετ' ἀκρας καλαισθησίας πλησίον ἀλλήλων εὑρισκόμενα καὶ ἐπὶ τοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος ἐξωγραφημένα ἀλληγορικὰ εἰκόνες ἔχουσι πᾶσαι μεγίστην καλλιτεχνικὴν ἀξίαν.

Παράδοξον ζωολογικὸν φαινόμενον. Ἐν τισὶ λίμναις τῆς Ῥωσσίας ζῆ εἶδος τι μικρῶν ἰχθύων, οἵτινες κατασκευάζουσι φωλεάς. Ὁ μικρὸς οὗτος ἰχθύς, καλοῦμενος Ῥωσοῖσι Κολύτσκια (ἀκαθόψαρο), ἔχει κατὰ μέσον ὄρον μὲν εἰς ἑκατοστομέτρων μήκος, εἰς δὲ τὸ στόμα καὶ ἐπὶ τῆς βράχως φέρει κέντρα καὶ εἶνε ἀκατάλληλος πρὸς βρῶσιν. Ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει τὴν παράδοξον ἰδιορρυθμίαν, ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους συλλέγει χόρτα καὶ στελέχη ἐκ τῆς θαλάσσης δι' ἃν κατασκευάζῃ τὴν μικρὰν φωλεάν του πρὸς ἐπάωσιν τῶν ὠόν του. Εἶνε δὲ περίεργον ὅτι μόνον τὰ ἄρρενα ἐκτελοῦσι τὴν ἐργασίαν ταύτην. Τὰ θήλεα ἀπὸ ῥίψωσιν εἰς τὴν φωλεάν τῶ ὡά των, δὲν φροντίζουσι πλέον περὶ αὐτῶν, ὅπως ὥστε τὸ καθῆκον τῆς ἐπάωσεως ἀναλαμβάνουσι τὰ ἄρρενα. Ἡ ἐπάωσις διαρκεῖ περὶ πῶν ἕνα μῆνα. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπάωσιν οἱ ἄρρενες ἰχθύς φροντίζουσι περὶ τῆς διατροφῆς καὶ προφυλάξεως τῶν μικρῶν των, ὀδηγοῦντες αὐτὰ εἰς μέρη ἐνθα ὑπάρχουσι πολλὰ ἐντομα καὶ προφυλάττοντες αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Οἱ δὲ φοβερότατοι ἐχθροὶ τῶν ἰχθυῶν τούτων εἶναι αὐτὰ τὰ θήλεα, αἵτινα δὴ κατέρωγον τὰ ἴδια των ὡά, ἂν δὲν ἐμποδίζοντο ὑπὸ τῶν ἄρρένων.

Κακὴ συνήθεια. Ὁ ἐν Ζυρίχῃ καθηγητῆς τῆς ἀνατομίας Hermann v. Meyer ἐγραψεν ἐσχάτως περὶ τῶν βλαβερῶν ἀποτελεσμάτων, αἵτινα συνεπάγεται ἡ κακὴ συνήθεια τοῦ νὰ καθίμεθα ἔχοντες τὸν ἕνα πόδα (τὸ ἐν σκέλος) τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Ἡ κακὴ αὕτη συνήθεια, ἣν πολλοὶ ἀσπάζονται ὡς ἀναπαυστικώτεραν ἐν τῇ καθεστικῇ θέσει, δύνανται προϊόντος τοῦ χρόνου νὰ προξενήσῃ κέρτασιν τοῦ παρα τῇ ὀσφύϊ μέρους τῆς βράχως, καθότι αἰρομένου τοῦ ἐνὸς σκέλους καὶ μένοντος ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐν ὑψηλοτέρῳ θέσει ἢ τὸ ἕτερον σκέλος, μένει συγχρόνως καὶ ἡ λεκάνη ὑψωμένη ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ προξενεῖ μικρὰν τινα πρὸς τὰ πλάγια κάμψιν τῆς παρα τῇ ὀσφύϊ σπονδυλικῆς στήλης. Ἡ συνήθεια λοιπὸν αὕτη, ἐξασκουμένη συχνάκις καὶ ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἀπὸ τὸ ἀπὸ πάντοτε μέρος τοῦ σώματος, δύνανται νὰ προξενήσῃ πλάγιαν τινὰ κέρτασιν τοῦ κάτω μέρους τῆς βράχως. Διὰ τοῦτο πάντες καὶ ἴδια οἱ ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος των ἠναγκασμένοι νὰ ἀγῶσι καθέστατον βίον εἶνε καλὸν ν' ἀσπεύωσι τὴν βλαβερὰν ταύτην συνήθειαν, ἥτις ἄλλως τε δὲν εἶνε καὶ εὐπρεπής.

Ἡ θερμότης τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ὁ Ἄγγλος ἀστρονόμος C. V. Boys, καθηγητῆς ἐν South Kensington, κατάρθωσε, διὰ τίνος λεπτοτάτου καὶ ἐκτάκτως εὐαισθητοῦ θερμομέτρου, νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἐντασιν τῆς θερμότητος τοῦ σεληναίου φωτὸς. Τὸ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος καθηγητοῦ κατασκευασθὲν θερμομετρον ἔχει τοσοῦτον ἕκτακτον εὐαισθησίαν πρὸς τὰς ἐλαχίστας διαφορὰς τῆς θερμοκρασίας, ὥστε δύνανται νὰ δευκῆ τὴν θερμότητα μίᾳς κηρίνης λαμπάδος εὐρισκόμενης εἰς ἀπόστασιν 13/4 ἀγγλικῶν μιλίων! Διὰ τοῦ ἐργαλείου τούτου κατάρθωσεν ὁ Boys νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἐντασιν τῆς θερμότητος τοῦ σεληναίου φωτὸς ὡς ἴσην πρὸς τὴν θερμότητα μίᾳς κηρίνης λαμπάδος εἰς ἀπόστασιν 21 ποδῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῆς ἐρευνῆς τοῦ Boys συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀστρονόμου Piazzi Smyths.

Ἡ πολυτιμότερα εἰκὼν (ζωγραφία) τοῦ κόσμου. Ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν εἶνε ἀριστοτεχνημὰ τι τοῦ Ῥαφαῆλ ὅτε ἄλλου τινὸς διασημοῦ ζωγράφου παρελθόντων χρόνων, ἀλλ' ἐξωγραφηθῆ ὑπὸ καλλιτέχνου ζῶντος εἰσέτι, ὑπὸ τοῦ γάλλου ζωγράφου Meissonier, φέρει δὲ τὸν τίτλον «1814», ἔχει ὕψος 49 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτος 75 ἑκατοστομέτρων. Ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰκόνης ταύτης εἶνε ἡ ἐξῆς:

Ἐν τινι καθημαζεμένη, κατεστραμμένη, ὑπὸ τῶν τροχῶν τῶν ἀμαζῶν διηλυκαμένη καὶ ὑπὸ τῆς ἤδη τηκομένης χιόνος ὑγραινομένη ὁδῷ φαίνεται ὁ Ναπολεὼν ἐλαύνων βάρην τὸν λευκὸν του ἵππου καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου του. Οἱ στρατηγοὶ φαίνονται ἀκυδρωποὶ καὶ καταβεβλημένοι, ὅτε τολμῶσι νὰ διακόψωσι τὴν σιωπὴν ἐκείνου, ὅστις τοσάκις ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν νίκην. Ὁ αὐτοκράτωρ, μετὰ τὸν τριακισμῶν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κλινόμενος πρὸς τὸ μέτωπον, παραδέχεται εἰς μικρὰς σκέψεις καὶ συλλογισμοὺς ἢ θεξιά του χερὶ κρῦπτεται ὑπὸ τὸ φαιὸν του φόρεμα, τὸ ἐντελὸς κομωμένον. Τὸ πρόσωπόν του εἶνε ἄχρὸν, ὁ ὄφθαλμὸς ἡμαρτωμένος, τὸ στόμα του διαστρέφεται ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

Ἀμέσως μετὰ τὸν Ναπολεὼνα ἔρχεται ἔφιππος ἐπὶ τοῦ μελαχροίνου του ἵππου ὁ στρατάρχης Ney, σηρίζων τὴν πυγμὴν ἐπὶ τῆς ὀσφύς, φορῶν βαθυπράσινον ἱμάτιον, τὴν ταϊνίαν τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὸ πλευρόν, μέγαν φαιὸν μανδύαν ἐπὶ τῶν ὤμων με κυματιζούσας εἰς τὸν ἀέρα χειρίδας καὶ συγκρατούμενον διὰ πόρπης ἐμπροσθεν εἰς τὸν λαίμνον. Φαίνεται δὲ παρατηρῶν τὸν αὐτοκράτορα μετὰ θάρρους, πεποιθήσεως καὶ ὑπερηφανίας.

Εἰς ἴσον ὕψος, ὡσαύτως ἐπὶ μελαχροίνου ἵππου ἐλαύνων, καὶ περιβεβλημένος μέλανα μανδύαν, ἀκολουθεῖ ὁ στρατηγὸς Berthoud, ἔχων ἐν τῷ προσώπῳ τὴν ἐκφρασιν ἠρέμου καὶ ἀταράχου θλίψεως.

Σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, καθισμένος ἐπὶ λευκοῦ ἵππου ἐλαύνει ὁ στρατηγὸς Drouot, φορῶν μέλανα μανδύαν, ἔχων τὴν δεξιάν ἐν τῷ θυλακίῳ φαίνεται δὲ ὅτι, ὑποκίπτων εἰς τὸν κάματον καὶ τὴν καταπόνησιν, ὑπὸ τοῦ βεδιαισμοῦ τοῦ ἵππου βαυκαλιώμενος, εὐρίσκειται μεταξὺ ἐργηγόσεως καὶ θανάτου. Ὅσοθεν αὐτοῦ ἐμφανίζονται οἱ στρατηγοὶ Gourgaud, Flahaut, ὅλον τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖον με εὐζώνους καὶ ὀδοσάρους ἀξιωματικούς. Εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτοκρατορικῆς συνοδείας, πολλὸν μακρὰν, φαίνονται οἱ θωρακοφόροι μετὰ τὰ στίλβοντα ὄπλα των. Δεξιὰ τῆς εἰκόνης φαίνονται τυμπατισταί, κρατοῦντες τὰ τυμπανα παρὰ τοῖς μηροῖς, ἐμπροσθεν δὲ προπορεύεται ἡ ἐπίπλων ἀξιωματικῶν. Ὅσοθεν τούτων φαίνονται βαδίζουσαι με στερρὸν βῆμα αἱ ἀναρῶμενοι τάξεις τοῦ πεζικοῦ. Ἡ ὀλη εἰκὼν, μετὰ τὴν ὀμιχλώδη ἀεροσφαῖραν, μετὰ τὰ πρόσωπα, μετὰ τοὺς ἵππους καὶ τὴν περίξ ἀψυχον φύσιν, ἐμποιεῖ ἐπὶ τοῦ θεατοῦ θαυμαστά καὶ ἀπερίγραπτον ἐντύπωσιν.

Μετὰ τὴν περιγραφὴν τῆς εἰκόνης, εἶνε ἀξίον νὰ διηγηθῶμεν

τὴν ἱστορίαν αὐτῆς: Πρὸ εἰκοσι καὶ ὀκτὼ ἐτῶν ὁ εἰδήμων τῆς καλλιτεχνίας καὶ μέγας ἐρασιτέχνης Delahante ἐπεσκέφη τὸν ζωγράφον Meissonier εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Ὁ Meissonier ἠσχολεῖτο ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐκείνην μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν μικρῶς τινος εἰκόνης, ὅπως ὄλαι συνήθως οἱ εἰκόνες τοῦ ζωγράφου τούτου ἔχουσι μικρὸν μέγεθος.

— Καὶ τί παριστᾷ αὕτη ἡ εἰκὼν; ἠρώτησεν ὁ Delahante.

— Στρατιωτικὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν σκοπεῖω νὰ δώσω τὸν τίτλον «1814» ἀπήνησεν ὁ ζωγράφος.

— Ἡ ὑπόθεσις σοῦ εἶνε μεγάλη, ἀλλ' αἱ διαστάσεις τῆς εἰκόνης εἶναι πολὺ μικραὶ, εἶπεν ὁ Delahante, «διατί δὲν κάμνετε τὴν εἰκόνα μεγαλιτέραν;»

— Διὰ δύο λόγους θέλω νὰ τὴν κάμω μικράν: πρῶτον διότι ἔχω συνείδησιν νὰ ζωγραφίσω μικρὰς εἰκόνας, καὶ δεύτερον — πρέπει νὰ σοῦ τὸ ὀμολογήσω εὐλικρινῶς — ἔχω ἀνάγκην χρημάτων. Ἐργάζομαι πάντοτε βραδέως, καὶ μίαν μικρὰν εἰκόνα εἰσπορῶ νὰ τελειώσω γρηγορώτερα παρὰ μίαν μεγάλην.

— Ἐχετε ἀνάγκην χρημάτων; Ζωγραφίσατε τὴν εἰκόνα μου, καὶ σοῦ πληρώσω τὰρα ἀμέσως. Πόσον θέλετε;

— «25,000 φράγκα», ἀπήνησεν ὁ Meissonier.

— Ἰδοὺ τὰ χρήματα, εἶπεν ὁ Delahante ἐξάγων ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ἐν δέμα τραπεζικῶν γραμματίων καὶ ἐγγχειρίζων τὰ 25,000 φράγκα εἰς τὸν καλλιτέχνην «Τώρα ὅμως θέλω νὰ κρατήσω καὶ τὴν εἰκόνα «1814» διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ὅταν τὴν τελειώσετε, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφωνίαν, νὰ τὴν κάμνετε εἰς μεγαλιτέραν μέγεθος.»

Μετὰ τινα χρόνον ἡ προσωπογραφία τοῦ Delahante ἦτο ἑτοιμὴ. Ὁ Meissonier ἔδειξεν αὐτῷ συγχρόνως καὶ τὸ ἔκπασμα τῆς εἰκόνης «1814» καὶ τὸν ἠρώτησε «Σὰς ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ μέγεθος;»

— «Πληρέστατα» ἀπήνησεν ὁ Delahante «καὶ πόσον δὲ στοιχίσει;»

— «70,000 φράγκα» — «Εἶμαι σύμφωνος. Ἰδοὺ, σοῦ προκλήρων ὁ ἦμισυ.»

Ἡ εἰκὼν ἐπερατώθη καὶ ἐπληρώθη καὶ ἐξετέθη ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ Ἐκδέσει τοῦ 1864, ὅπου ἐτυχε λαμπρὰς καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως. Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ εἰκὼν ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ εἰς Ἀγγλίαν ἀντὶ 300,000 φράγκων, ἀλλ' ἡ συμφωνία δὲν ἐπέτυχε. Πρὸ τίνος χρόνου ὁ πλουσιώτατος Ἀμερικανὸς Vanderbilt προσέφερε διὰ τὴν εἰκόνα ταύτην 400,000 φράγκων. Ὁ Delahante συνεβουλεύθη περὶ τούτου τὸν Meissonier, ἀλλ' ὁ καλλιτέχνης ἀπήνησεν: «Ἡ εἰκὼν ἔχει μεγαλιτέραν ἀξίαν παρὰ 400,000 φράγκα· μὴ τὴν δώσητε εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν». Ὁ Delahante ἤκουσε τὴν συμβουλὴν τοῦ ζωγράφου καὶ τῷ ἐπεσκέδη 50,000 φράγκων, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε πωλήσῃ τὴν εἰκόνα εἰς μεγαλιτέραν τιμὴν.

Ὁ Delahante ἀπὸ τοῦ 1864 ἐπλήρωσε κατ' ἔτος 500 φράγκα ἀσφάλιστρα διὰ τὴν εἰκόνα, ὅτε δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξέβηκεν αὐτὴν ἐν τῷ Παλατίῳ τῶν ὠραίων τεχνῶν, ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ καὶ ἄλλως 4000 φράγκα.

Ὅπως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ κύριος Bague, εἰδήμων τῆς καλλιτεχνίας, ἤλθε πρὸς τὸν Delahante καὶ τῷ προσέφερεν ἀμέσως 500,000 διὰ τὴν εἰκόνα μετρητά. Ὁ Delahante ἐδέχθη τὴν προσφορὰν. Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον ἐγένετο γνωστὸν δὲ ἡ εἰκὼν ἠγορεύθη διὰ τὸν κύριον Chanchard, τὸν πρῶτον διευθυντὴν τῶν μεγάλων ἐν Λούβρω καταστημάτων, καὶ μάλιστα διὰ τὴν τιμὴν τῶν 850,000 φράγκων. Ὁ κύριος Bague λοιπὸν ἐκέρδησεν ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἐντὸς 24 ὡρῶν 350,000 φράγκων!

Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ζωγράφος ζῶν ἐτεῖ εἶδε τοιοῦτον θρίαμβον τῆς τέχνης του. Ὁ «Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου» τοῦ ζωγράφου Munkacsy ἐπωλήθη ἀντὶ 500,000 φράγκων, ὁ «Ἀγγελοῦ» τοῦ Millet σχεδὸν 600,000 φρ. ἢ «Ἀνάληψις» τοῦ Maffei 650,000 φράγκων.

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΜΕΤΑΞΑ.

Ἡ μέταξα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀφ' οὗτου ἐγένετο γνωστὴ τοῖς ἀνθρώποις, ὑπῆρξεν ἐν ἐκ τῶν μάλιστα περιζήτητων προϊόντων. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ μέταξα, εἰσαγομένη ἐκ τῆς Ἀσίας, εἶχεν ἰσὴν ἀξίαν τῷ χρυσῷ καὶ ἐζυγίζετο μὲ τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ, ἕνεκα δὲ τῆς στυλιανότητος καὶ ἰδίας τῆς μαλακότητος καὶ εὐκαμψίας τῶν ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένων ὑφασμάτων κατέστη τοσοῦτον πολυζήτητος ὥστε ἐδέησε διὰ νόμων νὰ περιορισθῇ ἡ ὑπέρμετρος αὐτῆ πολυτέλεια παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ ἰδίᾳ παρὰ ταῖς Ῥωμαίαις. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἀντεπεξῆλθον μετὰ πολλῆς σφοδρότητος ἐναντίον τῆς καταχρήσεως τῶν μεταξωτῶν ἐνδυμάτων ὁ Τερτουλλιανὸς καὶ ὁ Κλήμης τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

Βραδύτερον ἡ τιμὴ τῶν μεταξωτῶν ὑφασμάτων ἠλαττώθη σημαντικῶς. Ἡ καλλιέργεια τῆς σοκαμινέας ἀνεπτύχθη καὶ διεδόθη κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν Ἰταλίᾳ, εἶτα δὲ ἐν Γαλλίᾳ, Ἰσπανίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις εὐρωπαϊκοῖς κράτεσιν, ἐνθα τὸ κλίμα εἶνε εὐνοϊκὸν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ φυτοῦ τούτου. Συγχρόνως ὅμως ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ αἱ ἀνάγκαι τῶν μέσων τῆς κοινωνίας τάξεων, καὶ τὰ μεταξωτὰ ἡμῖνα, ἅτινα κατ' ἀρχὰς ἦσαν τὸ προνόμιον τῶν πλουσίων, ἤρχισαν νὰ κοσμήσῃ καὶ τοὺς ἥτερον εὐπόρους, καὶ νὰ γίνωνται ὁμημέραι μᾶλλον περιζήτητα.

Ἡ βιομηχανία προσεπάθησεν ἤδη νὰ εὐρῆ μέσα, ὡς δυνηθῆ νὰ παρέχῃ τὰ μεταξωτὰ εὐθιγότερα. Μετὰ τινος ἐρεῖνας ἀνεκαλύφθησαν ἐν τῷ ζωικῷ βασιλείῳ καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη τοῦ κοινοῦ μεταξοσκώληκος, ἅτινα παράγουσι μέταξαν, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἐξ αὐτῶν παράγει μέταξαν πολὺ κατωτέραν κατὰ τὴν ποιότητα τῆς τοῦ κοινοῦ μεταξοσκώληκος, τὰ δὲ λοιπὰ παράγουσι μὲν πολλήν, καλὴν καὶ στερεὰν μέταξαν ἀλλὰ μετ' ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένης δοκιμὰς δὲν καταρθώθη νὰ τιθασεῖσθωσιν.

Ἐκ τῆς ἀποτυχίας ταύτης μηδαμῶς ἐποδαρυνθέντες ἐζήτησαν οἱ βιομηχανοὶ ἐν τῷ φυτικῷ βασιλείῳ νὰ εὕρωσιν ἀντικαταστάτην τοῦ μεταξοσκώληκος. Καὶ πράγματι εὕρεθη εἶδος τι φυτοῦ, γνωστοῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα κινέζικο χορτάρι, τοῦ ὁποῦ αἱ ἴνες ἐν Σινικῇ δὲν νήθονται διὰ κλωστικῶν ἐργαλείων ἀλλὰ διὰ τῶν χειρῶν ὡς διὰ κυλίνδρου λεαινόμεναι ἀποτελοῦσι νήματα λεῖα καὶ στιλπνὰ ὡς τὰ τῆς μέταξης. Ἡ ἐκ τοῦ σινικοῦ τούτου χορτοῦ κατασκευαζομένη μέταξα εἶνε γνωστὴ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ τῷ ἔμπορῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα «φυτικὴ μέταξα».

Ἀλλ' ἡ φυσικὴ αὐτῆ μέταξα ὑπολείπεται πολὺ κατὰ τὴν ποιότητα τῆς συνήθους, τῆς γνησίας μέταξης. Μὴ ἐβρέθεισθαι δὲ ἐν τῇ φύσει ἄλλης ὅλης κατ' ὅλα ὁμοίας τῇ γνησίᾳ μέταξῃ, προσελήφθη ἤδη ὑπὸ τῶν βιομηχανῶν καὶ ἡ τέχνη ὡς βοηθὸς ἐν ταῖς ἐρεῖναις αὐτῶν. Ὁ βάρβαξ, ὅστις ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου ἕνεκα τῆς εὐθιγείας αὐτοῦ ἔχει τὴν μεγαλύτεραν πώλησιν, ἐξελέχθη ὡς χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν τῆς τεχνητῆς μέταξης. Οἱ χημικοὶ ἀφ' ἑτέρου κατώρθωσαν νὰ ἀναλύσωσι τὴν γνησίαν μέταξαν ἐν ἰσχυρῇ διαλύσει ὀξικοῦ ὀξέος. Αἱ εἰς τὴν διάλυσιν αὐτὴν ἐμβαλλόμεναι ἴνες προσλαμβάνουσι λεπτότατον τι καὶ στιλπνὸν ἐπίστρωμα, ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὰς τὴν ὄψιν τῆς γνησίας μέταξης. Τοιοῦτοτρόπως ἐκ τοῦ βάρ-

βαξοῦ καὶ τῆς χημικῆς ἐκείνης διαλύσεως τῆς μέταξης καταρθώθη νὰ κατασκευασθῇ τεχνητὴ μέταξα ἔχουσα ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γνησίας. Ἀλλ' ἡ βιομηχανία, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὴν πρόδον καὶ ἐπιτυχίαν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ἀνεκδοτῶς τὰς ἐρεῖνας αὐτῆς ὡς γείνη ἐντελῶς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς φύσεως. Προσεπάθησε δηλαδὴ νὰ ἐξεύρῃ μέσα πρὸς τεχνητὴν κατασκευὴν μέταξης μὴ ἀπαιτοῦσαν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τῆς γνησίας μέταξης. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲ τὸν βάρβακα ἤθελε πλέον νὰ μεταχειρισθῆ ἔτοιμον καὶ ἐπεξεργασμένον: τὰ πάντα ἄφειλον νὰ παράγονται ἐν αὐτῷ τῷ ἐργοστασίῳ διὰ μηχανικῶν μέσων. Μετὰ πολλὰς ἀποτυχούσας ἀποπειρας φαίνεται ἐπὶ τέλους ὅτι καταρθώθη τοῦτο ὑπὸ τοῦ Chardonnnet ἐν Besançon.

Τὸ ὄλικόν, ἐξ οὗ ὁ Chardonnnet κατασκευάζει τὴν μέταξαν, εἶνε ἡ πυροξυλίνη — ἡ ὅλη ἐκείνη, ἣτις ἐν ἔτει 1849 συγχρόνως ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Schönbein καὶ ὑπὸ τοῦ Böttger, καὶ ἡ ὅποια ἕνεκα τῶν ἐκρηκτικῶν αὐτῆς ιδιοτήτων εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτερον γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «βαρβακοπιρίτις». Πρὸς κατασκευὴν τῆς πυροξυλίνης προσλαμβάνονται διάφοροι ὕλοι, ὡς ξύλον, ἀχυρὰ, βάρβαξ κτλ. καὶ μίγμα τι νιτρικοῦ καὶ θεικοῦ ὀξέος. Ἡ πυροξυλίνη λοιπὸν εἶνε εὐθιγότερη ὅλη. Πρὸς κατασκευὴν τῆς τεχνητῆς μέταξης μεταχειρίζονται διάλυσιν τινα πυροξυλίνης ἐν οἶνοπνεύματι καὶ αἰθέρι. Καὶ ἡ διάλυσις αὐτῆ εἶνε ἐκ' ἰσῆς γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κολλωδίου. Οἷόν δήποτε ἀντικείμενον ἐπιχρίομενον διὰ τῆς διαλύσεως ταύτης προσλαμβάνει μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ κολλωδίου στερεὸν τι, ἀδιαχώρητον καὶ ἀδιάβροχόν ἐπίστρωμα. Εἰς τὴν διάλυσιν ταύτην τῆς πυροξυλίνης προσθῆται ὁ Chardonnnet καὶ ἄλλων τινῶν ὀσειῶν μικρὰς τινὰς ποσότητας καὶ μίγνυει τὸ ὅλον μὲ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκάστοτε θέλει, νὰ δώσῃ εἰς τὴν μέταξαν. Τὸ ὅλον μίγμα θερμαίνεται μέχρι βρασμοῦ καὶ εἶτα διὰ λεπτοτάτων σωληνίσκων ἐκρέει εἰς ψυχρὸν ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν λεπτοτάτων ἐκείνων πόρων ἐξορμῶν ὑγρὸν πηγνυται ἀμέσως καὶ ὅτω ἀποτελεῖ λεπτὰ νήματα, ἅτινα καὶ ἐκτός τοῦ ὕδατος δύνανται κατ' ἀρέσκειαν νὰ ἐκταθῶσι κατὰ μῆκος καὶ νὰ λεπτυνθῶσιν ἔτι περισσότερον. Ἡ τεχνητὴ αὐτῆ μέταξα οὐ μόνον εἶνε διαφανῆς, μαλακὴ καὶ εὐκαμπτος καὶ κατ' ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς ιδιότητας ὁμοίᾳ τῇ φυσικῇ μέταξῃ ἀλλὰ κέκτηται καὶ ἰκανὴν στερεότητα.

Μόλις εἶχομεν γράψῃ τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς περὶ τῆς τεχνητῆς μέταξης, ὅτε ἀνεγνώμεν ἐν τινι τῶν νεωτάτων ἐφημεριδῶν τὴν ἐξῆς σχετικὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον ζήτημα εἰδησιν, ἣν προσθέτομεν ἐνταῦθα μετ' ἐπιφυλάξεως πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω:

Λέγεται ὅτι ἐν Ἰαπωνίᾳ (Χιόβο, ἐπαρχία Ὀμι) ἀνθρωπὸς τις, ὀνόματι Ναγεμούρα Σακουσαμπούρο, ἀνεκάλυψε μετὰ πολυτεῖς καὶ ἐπιμόνους ἐρεῖνας μέθοδον τινα, δι' ἣς μεταβάλλει τὴν ἀγρίαν κάνναβιν (yachyo) εἰς τινα μάζαν, ἔχουσαν τὴν τε ἐξωτερικὴν ὄψιν καὶ πάσας τὰς ὀσειώδεις ιδιότητας τῆς φυσικῆς μέταξης. Λέγεται δὲ μάλιστα ὅτι εἰς τὰ μεγαλύτερα μεταξουργεῖα τῆς πόλεως Κιότο καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα ἐργοστάσια ἐγένοντο πολλὰί δοκιμαὶ τῆς νέας ταύτης ἀνακαλύψεως, αἵτινες ἔσχον ἐξαιρετὰ ἀποτελέσματα.

κ. Τ. Κ. ΤΖ. εἰς Καβάλλαν. Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ προσεχῶς θὰ σὰς γράψωμεν. — κ. Ν. Γ. εἰς Σαμιάτης. Ἐλήφθησαν μέσον Ἀλεξανδρείας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Δ. Κ. εἰς Προβάν. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν. — κ. Β. Β. εἰς Ἀδριανούπολιν. Τὰ περικαλύμματα ἀπεστάλησαν, τὰ δὲ ἄλλα προσεχῶς. — κ. Θ. Σ. εἰς Σέρρας. Μέσον Θεσσα-

λονίκης ἐλάβομεν τὰ ἀποσταλέντα ἡμῖν. — κ. Β. καὶ Α. εἰς Θεσσαλονίκην. Λυποῦμεθα παρὰ πολὺ διότι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ σὰς ἀποστείλωμεν ταχύτερον τὰ αἰτηθέντα ἤδη ὅμως εὐρίσκονται κατ' ὁδόν. Ἡ ἐπὶ συστάσει ἐπιστολή σας ἐλήφθη. — κ. Γ. Ε. Ρ. εἰς Κέρκρον. Τὰ φυλλάδια ἀποστέλλονται ἐντεθῶν τακτικῶτατα, ἂν δὲ δὲν τὰ λαμβάνετε τοῦτο δὲν

προέρχεται ἐκ μέρους μας. Ἀντὶ τῶν ἀποστέλλων ἀπεστάλησαν ἡμῖν ἄλλα ἀμέσως. — κ. Α. Π. εἰς Κέρκρον. Θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὸ τελευταῖον δελετήριόν σας. — κ. J. Ν. Π. εἰς Κορυτσά. Ἐνεγράψαμεν τοὺς ἀποδειχθέντας ἡμῖν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. Οἱ τόμοι ἀπεστάλησαν μέσον τῶν κ. Β. καὶ Α. ἐν Θεσσαλονίκῃ.